Nr. 24

17 juni 1961

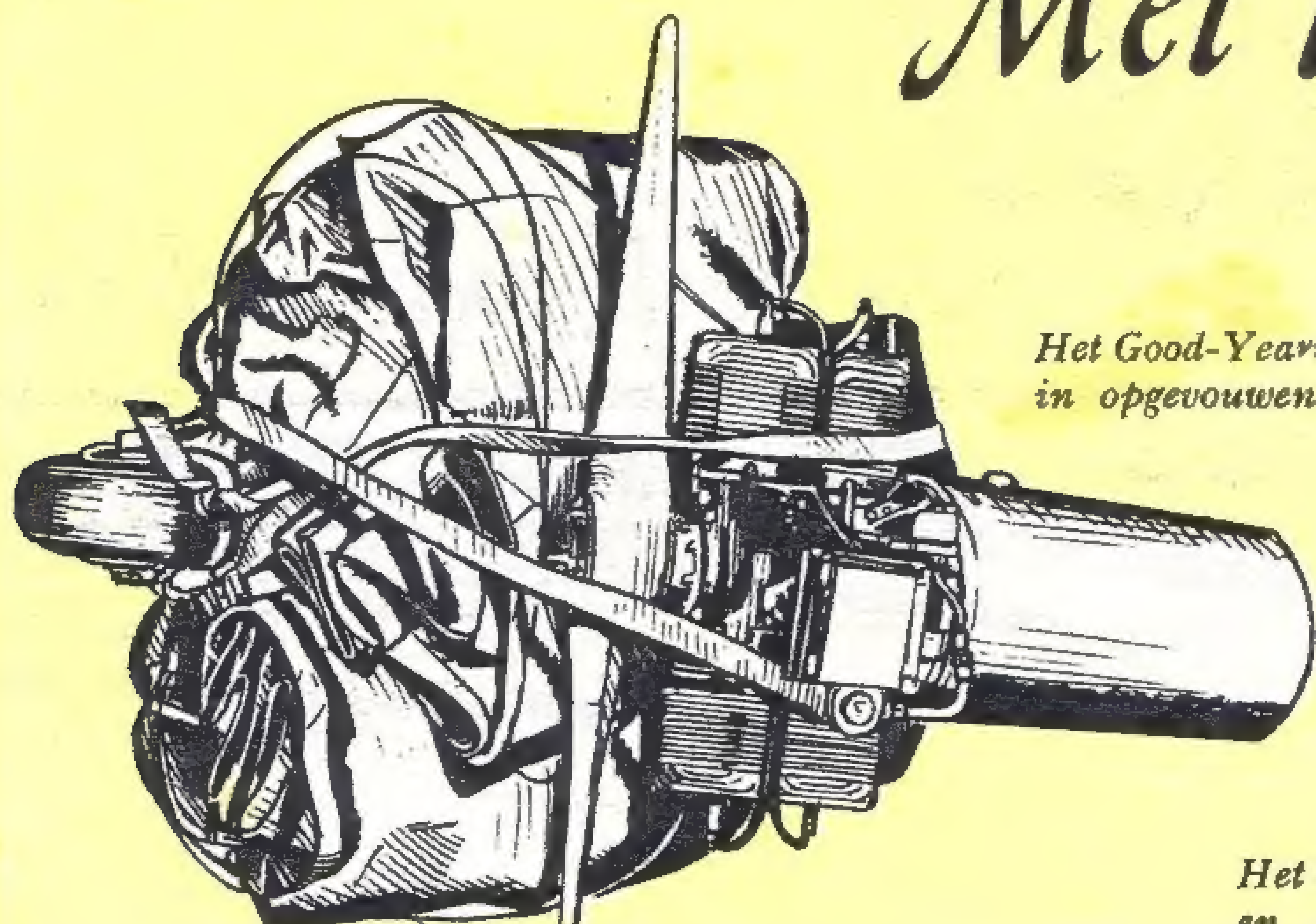
VERSCHIJNT WEKELIJKS

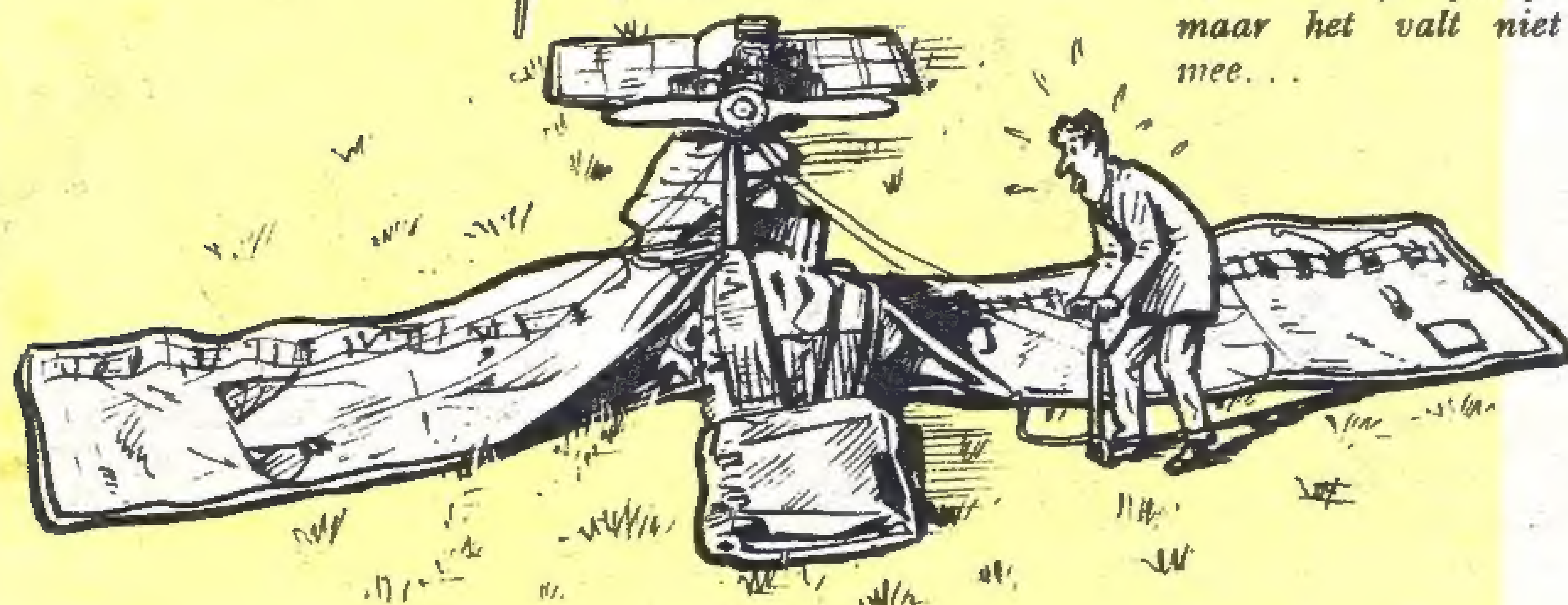
SJORS

van de Rebellenclub

Met lucht de lucht in

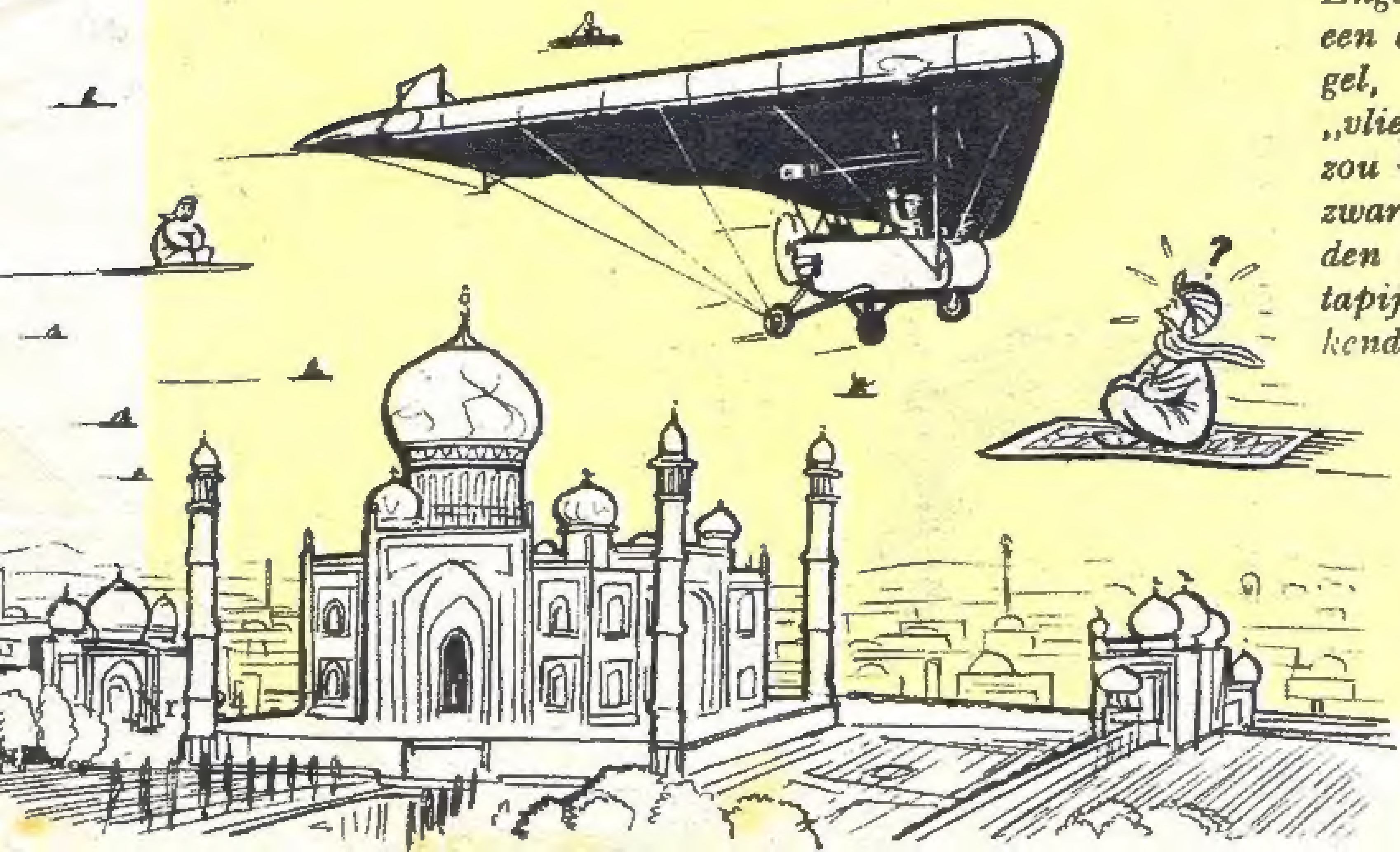
Het Good-Yearvliegtuigje in opgevouwen toestand.

Het toestel is uitgerold en wordt nu opgepompt. Het gáát wel met een fietspomp, maar het valt niet mee...

Volgeblazen de lucht in.

De M.L. Utility (een Engels vliegtuigje met een driehoekige vleugel, bijgenaamd de „vliegende matras") zou in het oosten een zware concurrent worden van de vliegende tapijtjes uit de bekende sprookjes.

Boven onze hoofden trekken dagelijks vele metalen vogels dreunend voorbij. Spijtig kijken we ze na. Dat is voor ons niet weggelegd! Een sportvliegtuigje kost altijd nog veel geld. Sommige vliegtuigfabrieken begrepen dit ook en zo ontstonden er in Amerika en Engeland twee nieuwe vogels, niet van metaal, niet van hout, maar van rubber. De rubbervleugel en -romp worden in vorm gehouden door samengeperste lucht. De motor is natuurlijk van metaal, evenals sommige delen van stuurhut en landingsgestel.

Als het vliegtuig opgeborgen wordt, worden motor, propeller en wielen gewikkeld in het eigenlijke vliegtuig. Een klein hoekje thuis of in een vliegtuighangar is voldoende. Wil je vliegen? Het hele zaakje is snel en gemakkelijk te vervoeren. Op het vliegveld wordt het toestel uitgerold en daarna met een klein motorpompje in een tiental minuten opgepompt. Met lucht gaat men dus de lucht in. Als vliegveld kan een stuk vlak terrein of een weg gebruikt worden, als het maar honderd meter ruimte heeft. De motor wordt gestart, en gedragen door lucht vlieg je in de lucht naar je bestemming met een snelheid van negentig kilometer per uur. Het Amerikaanse vliegtuigje is ontworpen door ingenieur Bruce Bain en gebouwd door de Good-Yearfabriek. Er zijn verscheidene modellen, een- en tweepersoonstoestellen met open en gesloten cockpit. Er is er zelfs een als watervliegtuig gebouwd. De vleugel bestaat uit twee lagen rubberdoek die met nylondraden aan elkaar zijn verbonden; de romp is gemaakt van rubberdoek. Staat er veel wind, dan is het veiliger om op aarde te blijven, want lichte vliegtuigjes kunnen makkelijk een speelbal van de wind worden. Het Amerikaanse eenpersoonstoestel heeft een motor van vijfenveertig paardekrachten, die boven op de vleugel is geplaatst. Het kan twee uur in de lucht blijven zonder bij te tanken. Er bestaan plannen om deze vliegtuigjes in groten getale te fabriceren. Voor het doel van deze toestellen (verkenning, reddingswerk enzovoort) kunnen natuurlijk ook helikopters gebruikt worden, maar die zijn zeer duur in aanschaf en onderhoud; bovendien zijn er speciaal getrainde vliegers voor nodig. In rubbervliegtuigjes kan iedereen snel leren vliegen.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

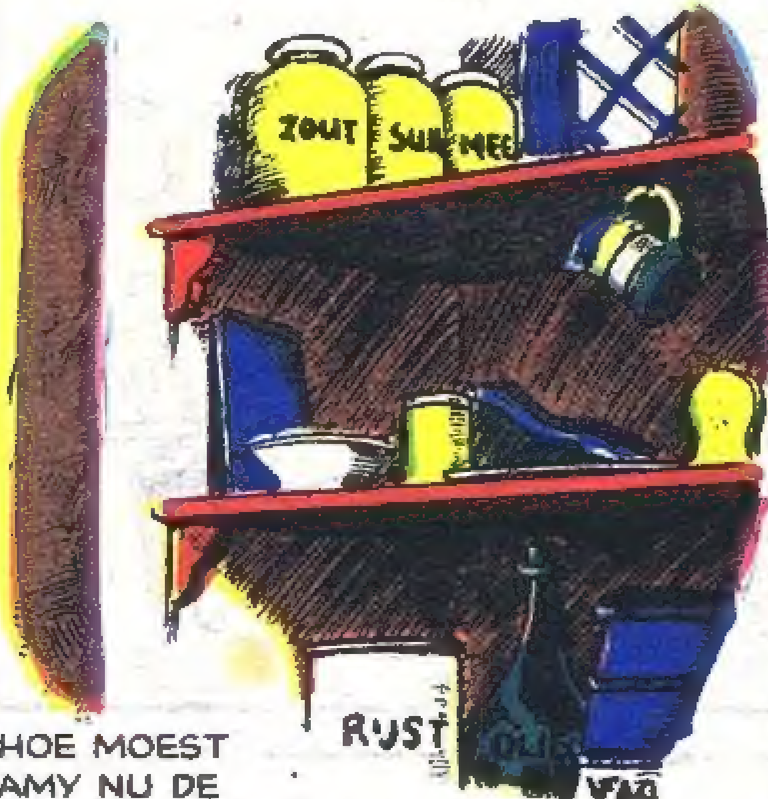

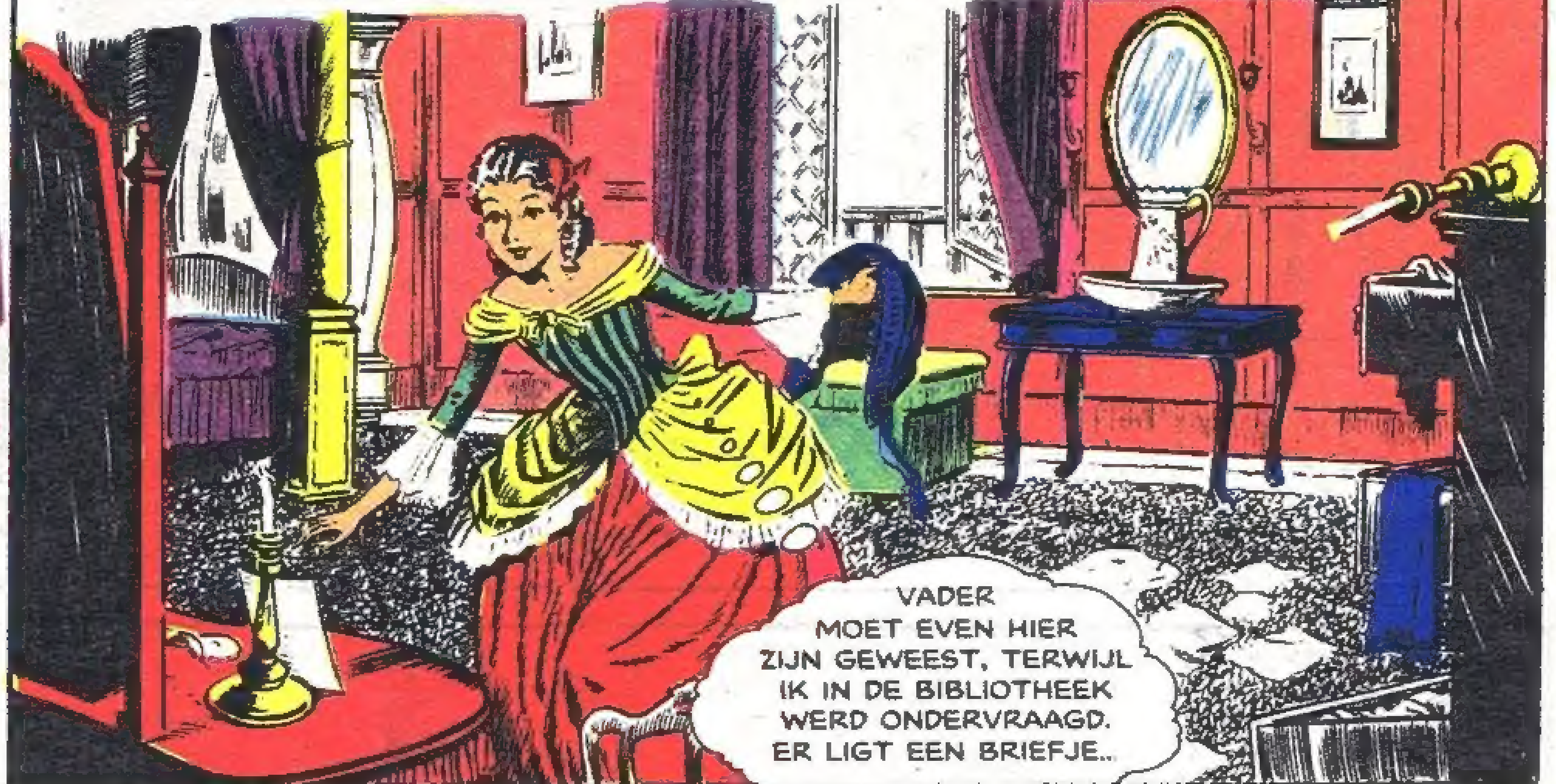

Mijn vader is geen struikrover

Lieve Amy....... maak een pakje etenswaren voor me klaar, waar ik een paar dagen mee toe kan. Wees zuinig met het geld en leg het pakje in de holle eikeboom bij de stallen, waar ik het vanavond kan halen.

SILAS CREECH, DE ZADELMAKER, NAM HET WOORD.
VREEMD? WE HELPEN EEN KLANT GRAAG ALS HIJ GELD HEEFT, MAAR ALS HIJ VERDWIJNT EN SCHULDEN ACHTERLAAT, GAAT HET ONS NIKS AAN OF ZIJN DOCHTER TE ETEN HEEFT OF NIET.

AMY DRAAIDE ZICH LANGZAAM OM EN KEERDE VERSLAGEN NAAR HUIS TERUG.
NIEMAND WIL HELPEN. HOE MOET VADER AAN ETEN KOMEN? IK KAN NOG GEEN BOTERHAM VOOR HEM KLAARMAKEN. WAT MOET IK DOEN? HOE KOM IK AAN GELD?

TOEN GLEED AMY'S BLIK OVER EEN PORTRET IN ZILVEREN LIJST.
VADER, IK MOET AAN GELD KOMEN OM ETEN TE KUNNEN KOPEN. IK HEB... O, MISSCHIEN...

AMY KEEK NAAR DE ANDERE PORTRETTEN AAN DE MUUR, DIE ZIJZELF HAD GESCHILDERD.
DE LIJSTEN ALLEEN AL ZOUDEN GENOEG GELD OPBRENGEN...

MET TRILLENDE VINGERS HAALDE AMY ALLE SCHILDERIJEN VAN DE MUUR, OP ÉÉN NA.
HET IS ERG KAAL, MAAR HET MOET. OP DE MARKT IN MITCHFIELD KUN JE ZULKE DINGEN VERHANDELEN, HEB IK GEHOORD. WIE WEET WAT IK ERVOOR KRIJG.

IN MITCHFIELD, EEN DORP NIET VER VAN ASHWOOD, VROEG AMY NAAR DE MARKT.
DE MARKT? AAN HET EIND VAN HET BEUKENLAANTJE; MAAR DAAR KOMEN MEISJES ZOALS U EIGENLIJK NIET...

ALLERLEI MARKTKOOPLUI KRIOELDEN ER DOOR ELKAAR EN SCHREEUWDEN LUID. HET WAS ER ZEER RUMOERIG.
SINAASAPPELS, TWEE VOOR...
JUFFIE, MOET JE GEEN LAVENDEL KOPEN?
KOM MAAR HIER, DAMES EN HEREN. ALLEEN BIJ MIJ KOOP JE ZULKE PRIMA WAREN!
WIE WIL EEN SPREKENDE PAPEGAAI UIT INDIË?
AARZELEND DRONG AMY TUSSEN DE MENIGTE DOOR. WAAR EN HOE MOEST ZE HAAR SCHILDERIJEN VERKOPEN OM ETEN VOOR HAAR VADER TE KUNNEN INSLAAN?

De Kostbare Tas

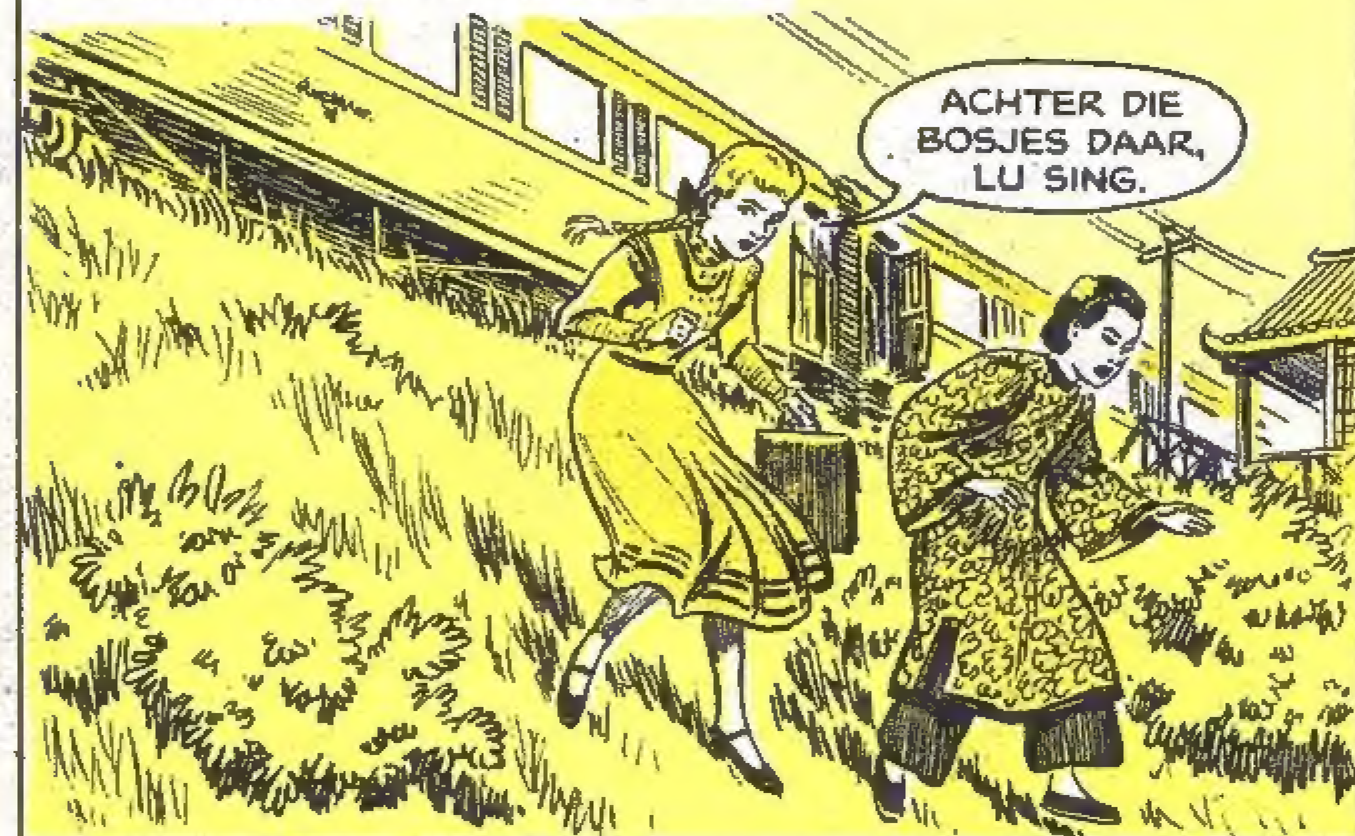

MET KLOPPEND HART WACHTTEN ZE ONDER AAN DE SPOORDIJK ACHTER HET KREUPELHOUT.
DANK ZIJ JOU, LU SING.
TAN WU ZAL LANG NAAR ONS MOETEN ZOEKEN...

EINDELIJK REED DE TREIN VERDER. EEN MAN BLEEF BIJ DE SPOORHALTE STAAN.
TAN WU IS TELEURGESTELD; DE PROOI IS HEM ONTGLIPT.
MAAR WAT ZAL HIJ NU GAAN DOEN?

HET ANTWOORD GAF TAN WU ZELF. HIJ KEERDE ZICH OM EN
EVEN LATER HOORDEN ZE DE AUTO WEGRIJDEN.

GELUKKIG! MAAR WAT MOETEN WE NU BEGINNEN?
WANDELEN! WE VINDEN MISSCHIEN WEL ERGENS ONDERDAK.

PLOTSELING SCHOOT EILEEN IETS TE BINNEN.
LU SING, IK HEB HAAST AL MIJN GELD AAN SPOORKAARTJES UITGEGEVEN! IN LEIPIN ZOU VADER ME ALLES TERUGGEGEVEN HEBBEN, MAAR NU HEB IK BIJNA NIETS MEER.

LU SING VATTE HET KALM OP.
MISSCHIEN KUNNEN WIJ MEERIJDEN MET IEMAND TOT HET VOLGEND STATION.

TERWIJL DE ZON AL ONDERGING, LIEPEN DE MEISJES MOEDIG VERDER.

DE WEG SCHEEN EINDELOOS EN VERLATEN TOTDAT...
LU SING, EEN WAGEN! ZOUDEN WE MET HEM MOGEN MEERIJDEN?
MOGEN WIJ U IETS VRAGEN?

DE VOERMAN VERTELDE DAT HIJ NAAR MAKOW MOEST EN WILDE DE MEISJES WEL MEENEMEN.
GEEF MIJ DIE TAS EN KLIM MAAR OP DE WAGEN.
DANK U WEL.

OP DE WAGEN KONDEN ZIJ FLINK UITRUSTEN.
AL IS HET GEEN SNELTREIN, ALLES IS BETER DAN LOPEN.
IK HOOP IN MAKOW VLUG EEN TREIN TE KUNNEN NEMEN.

URENLANG HOBBELDEN ZE VERDER, TOTDAT DE VOERMAN OP EEN HEUVEL STILHIELD.
DAAR LIGT HET STATION VAN MAKOW. STAP MAAR UIT EN BETAAL ME.

VERHEUGD STAPTEN ZE UIT, MAAR ZE SCHROKKEN TOEN DE VOERMAN DE PRIJS NOEMDE.
GEEF ME TIEN ZILVER...
TIEN? MAAR DAT IS BELACHELIJK; IK HEB HET NIET.

DAT GELOOF IK NIET, BETAAL MAAR GAUW.
WE HEBBEN HET HEUS NIET.

De vreemde reis

Pierre," zei een stem.

Pierre Voisin keek opzij. Naast hem liep een man van een jaar of vijftig met een breed gezicht, waaruit twee strakke, donkere ogen hem doordringend aankeken.

„Kent u mij, meneer?" vroeg hij verwonderd.

De man knikte.

„Beter dan je denkt. Je bent Pierre Voisin, nietwaar? Je zit op het lyceum en je woont in de rue Cazal op nummer 14. Je vader is dood en je moeder heeft een strijkerij. Klopt dat?"

Pierre grinnikte.

„Hoe weet u dat allemaal?"

Het gezicht van de man bleef even onbewogen als het was.

„Dat doet er niet toe," antwoordde hij. „Laten we daar even naar binnen gaan, dan kunnen we rustig praten."

Hij wees op de muur van het kerkhof, waar ze voor stonden.

„Kom mee," zei hij, „ik heb weinig tijd."

„Ik moet naar huis, meneer," zei Pierre. „Wie bent u eigenlijk?"

„Niet zeuren, jongen," zei de man. „Luister goed, maar haal het niet in je hoofd om kabaal te maken. Jij hebt een broertje. Charles heet hij, nietwaar?"

„Jawel, meneer," zei Pierre. Hij werd plotseling bang.

„Er is toch niets met hem gebeurd, meneer?"

„Loop even mee," herhaalde de man, „dan zal ik het je vertellen."

Ze gingen het kerkhof op en toen ze op een van de zijpaden waren, ging de man op een bank zitten en gaf Pierre met een handgebaar te kennen dat hij ook plaats moest nemen.

„Let op, jongen," zei hij, „dan zal ik je precies vertellen wat de bedoeling is. Als je straks thuiskomt, zul je merken dat je broer Charles er niet is. Dat kan ook niet, want een half uur geleden, toen hij uit school kwam, heeft een van mijn vrienden hem meegenomen."

Pierre schrok vreselijk. „Meegenomen? Ontvoerd, bedoelt u?"

„Juist," zei de man. „Maar je hoeft niet bang te zijn. Als jij doet wat ik zeg, dan is hij over twee dagen thuis."

Hij haalde een bruine enveloppe uit zijn binnenzak en nam er een klein boekje uit. Toen hij het opendeed, zag Pierre een foto die op een van de hoeken een stempel droeg.

„Maar. . . dat ben ik!" riep hij verbluft.

Voor het eerst kwam er iets van een lach op het gezicht van de ander.

„Dat is je paspoort," zei hij. „Ben je weleens in Italië geweest?"

Pierre schudde zijn hoofd.

„Nee, meneer, nog nooit."

„Dan ga je er morgen voor het eerst naar toe," zei de man. „Hier, dat is een retour Marseille-Genua. Morgenmiddag om half vier moet je op het station zijn. Daar stap je in de trein en in Genua stap je uit. Verder zul je wel zien hoe het loopt. Waarom kijk je zo gek? Je hebt toch zeker weleens meer in de trein gezeten?"

Pierre zuchtte.

„Ik begrijp het niet," zei hij. „Waarom moet u mij daar juist voor hebben?"

„Omdat ik het zelf niet kan doen," zei de man. „Dacht je dat ik me anders al die rompslomp op mijn hals zou halen? Jij bent een doodgewone jongen en niemand zal het verdacht vinden, als jij je oom in Genua gaat opzoeken, begrijp je wel? En vertel me nou niet dat je daar geen oom hebt, want dat weet ik ook wel."

Hij duwde Pierre de pas en het spoorbiljet in de hand.

„Hier heb je wat geld," zei hij, terwijl hij een bankbiljet uit zijn portefeuille haalde. „Daar kun je wat voor kopen onderweg. Je weet dus wat je doen moet?"

„Ik moet om half vier op het station zijn en dan moet ik de trein naar Genua nemen. Daar moet ik uitstappen."

„Heel goed," zei de man, „en als iemand je iets mocht vragen, dan zeg je dus dat je bij je oom gaat logeren. Het adres zit in je pas. Verder hoef je je nergens zorgen over te maken."

„En mijn broer dan?"

„Daar zou ik maar niet over piekeren," verzekerde de man hem. „Er gebeurt heus niets met hem, als jij maar doet wat ik je gezegd heb."

„En mijn moeder dan? Wat moet ik tegen haar zeggen?"

„De waarheid natuurlijk," zei de man. Hij pakte Pierre bij zijn schouder.

„Eén ding moet je goed begrijpen, mannetje," zei hij dreigend; „als jij straks naar de politie loopt of als je morgen niet komt opdagen, dan zien jullie Charles nooit terug. Doe maar rustig je boodschap, dan loop je geen enkel risico en dan is je broer overmorgen weer bij jullie."

Hij stond op en liep in de richting van de uitgang, maar toen hij een paar meter van Pierre vandaan was, draaide hij zich om.

„Geen domme dingen, hè," waarschuwde hij. „Als je broer niet terugkomt, is het jouw schuld."

Hij liep weg en toen hij om de hoek van het laantje verdween, begon het eindelijk tot Pierre door te dringen wat er gebeurd was.

Hij hield de bladen van het paspoort tegen het licht en zag dat ze allemaal een watermerk droegen. Ook het stempel zag er uit alsof het echt was; maar dat zei niet veel, want een stempel kon je namaken.

Waar ze die foto vandaan hadden, was hem een raadsel. Alleen zijn hoofd en zijn schouders stonden erop, zoals altijd bij een pasfoto, maar hij had nog nooit van z'n leven een pasfoto laten maken!

Misschien hadden ze hem een keer stiekem gefotografeerd en daarna de achtergrond bijgewerkt. Dat kon natuurlijk.

Pierre borg zijn papieren weg. Hoe moest hij het aan zijn moeder vertellen? Zij zou vreselijk schrikken. En die arme Charles; die stakker stond natuurlijk duizend angsten uit...

Hij ging naar de uitgang. Zijn angst was verdwenen en hij was nu alleen nog maar woedend. Tevergeefs probeerde hij te bedenken hoe hij er zich kon uitredden, maar toen hij thuiskwam, had hij nog steeds niets gevonden.

Toen hij de deur van de winkel opendeed, liet de bel een kort getinkel horen. Zijn moeder zette de strijkbout af en wreef met haar handen over haar schort.

„Je bent laat, Pierre," zei ze. „Heb je Charles soms gezien? Hij is nog niet thuis geweest."

Pierre beet op zijn lip.

„Ik moet u iets vertellen, moeder. Maar we kunnen beter even naar achteren gaan."

Zijn moeder keek hem aan.

„Kind, wat zie je bleek! Grote goedheid, er is toch niets gebeurd?"

Pierre gaf haar een zoen. „Wees maar niet bang, moeder. Charles komt wat later."

Die nacht deed Pierre geen oog dicht. Hij dacht aan zijn broer, die nu ergens in een vreemd huis zat, en aan zijn moeder, die de hele avond gehuild had.

„Wat moeten we doen, Pierre?" had ze gezegd. „Wat moeten we toch doen? Konden we de politie er maar bij halen. Die arme kleine Charles. Wat zal hij bang zijn. Waarom moeten ze óns daar nu juist voor uitzoeken?"

Terwijl Pierre zich van zijn ene zij op de andere draaide, gingen de uren traag voorbij. Soms doezelde hij even weg, maar een ogenblik later was hij weer wakker en dan probeerde hij voor de zoveelste maal te bedenken, waarvoor ze hem naar Genua stuurden.

Die ochtend ging hij niet naar school. Terwijl zijn moeder in de winkel stond en met een verdrietig gezicht de bout over het goed liet glijden, deed Pierre wat huishoudelijk werk.

Om tien uur zette hij koffie en daarna pakte hij een boek. Het was het tweede deel van een avonturenserie. Het eerste deel had hij een paar dagen tevoren in één ruk uitgelezen, maar nu kon hij zijn gedachten helemaal niet bij het boek houden.

Om toch iets te doen te hebben ging hij een beetje met de hond spelen, die blij was dat er zoveel aandacht aan hem werd geschonken.

Om kwart voor drie ging hij van huis. Hij had een tas bij zich met zijn pyjama en zijn tandenborstel en meer boterhammen dan hij op zou kunnen gedurende zijn vreemde en geheimzinnige reis.

„Neem ze maar mee, jongen," had zijn moeder gezegd. „Je weet nooit hoe het te pas komt in zo'n vreemd land."

Ze had gehuild toen hij wegging, maar wat kon zij anders doen dan hem laten vertrekken? Pierre voelde zich ook niet erg vrolijk, maar nu hij naar het station liep, zag de wereld er weer wat zonniger uit.

Eigenlijk was het niet zo gek, zo'n reisje. Als die arme Charles niet verdwenen was, zou Pierre het een buitenkansje hebben gevonden.

Alleen het doel van de tocht beviel hem niet erg. Veel goeds kon het niet zijn, anders was al die geheimzinnigheid niet nodig geweest.

Hij ging het station binnen en liet zijn kaartje zien.

Hij kon geen enkel gezicht ontdekken dat hem bekend voorkwam.

„Waar staat de trein naar Genua, meneer?"

„Tweede perron," zei de beambte.

Een dame die voor hem liep, keek om, maar Pierre trok een gezicht alsof het een heel alledaagse zaak was dat hij even naar Italië ging.

Toen hij op het perron kwam, liep hij een tijdje heen en weer, in de hoop dat

Een ogenblik later suisde de wagen door de straten van Genua.

hij de man zou zien die hem de geheimzinnige opdracht had gegeven, maar toen hij geen enkel gezicht kon ontdekken dat hem bekend voorkwam, kocht hij een paar tijdschriften en zocht een plaatsje in de trein.

Hij had een rustige coupé genomen en tot zijn voldoening kwam er maar één passagier binnen, een dame.

Vast een Italiaanse, dacht Pierre, want ze zag er nogal donker uit. Hij begon in een van de bladen te lezen en raakte er zo in verdiept, dat hij de reis en alles wat eraan vooraf was gegaan, vergat.

De schok, waarmee de trein begon te rijden, bracht hem tot de werkelijkheid terug. Daar ging hij naar een land, waar hij nog nooit was geweest, en naar een doel, waarvan hij alleen maar wist dat het niet veel goeds kon zijn.

Eigenlijk was het te gek om los te lopen, dat je rustig van school naar huis ging en dan in zo iets verzeild raakte. Zijn moeder zou nu helemaal wel geen rustig ogenblik meer hebben. Eerst Charles weg en nu hij ook nog.

Arme Charles. Hoe zou hij het maken? Als ze hem nu maar goed behandelden, die kerels.

Pierre balde zijn vuisten. Ze moesten eens wagen om hem wat te doen, dacht hij.

Plotseling zag hij, dat de dame tegenover hem verwonderd naar hem zat te kijken. Hij kreeg een kleur en begon verlegen in het tijdschrift te bladeren, maar het verhaal waar hij aan bezig was, interesseerde hem niet langer.

Het begon al te schemeren toen de trein de Italiaanse grens naderde. Een douanebeambte en een politieman staken even hun hoofd om de hoek; Pierre haalde zijn pas te voorschijn, maar zonder te kijken knikte de beambte en ging verder.

Toen de trein het station van Genua binnenreed, haalde Pierre zijn tas uit het net, groette de dame tegenover hem en sprong op het perron.

Terwijl een stroom van reizigers zich naar de uitgang haastte, keek hij zoekend rond, maar tot zijn verwondering kwam er niemand naar hem toe.

Het werd nu stiller op het perron. Een man met een hamer kroop onder de trein, waarmee Pierre uit Marseille was gekomen, en begon tegen de wielen te tikken en twee anderen wreven de ruiten schoon.

Een kwartier ging er zo voorbij en Pierre werd steeds zenuwachtiger.

Als hij het nu maar niet verkeerd begrepen had! Stel je voor dat er niemand kwam opdagen; dan stond hij hier in een vreemde stad waar hij niemand kende. En wat zou er dan met Charles gebeuren?

Ten einde raad ging hij naar de uitgang, maar eer hij de controle bereikt had, tikte iemand hem op zijn schouder.

„Pierre Voisin?"

„Jawel, meneer," zei Pierre. Hij was zo blij dat hij bijna zijn hand had uitgestoken, maar nog net op tijd bedacht hij zich.

„Ik dacht al dat je niet meer kwam," zei de man. Hij sprak Frans, maar met een sterk accent. Zijn ogen gingen achter een donkere zonnebril schuil en hij droeg een snor, waarvan de punten omhoog krulden.

„Stond je soms op het perron te wachten?" vroeg hij.

Pierre knikte. „Ik dacht dat er iemand bij de trein zou staan," zei hij.

„Zo is het veiliger," zei de man. „Kom mee."

Buiten stond een zwarte sportwagen. Pierre schoof op de plaats naast de bestuurder en een ogenblik later suisde de auto door de straten van Genua.

Het viel Pierre op dat ze een paar maal hetzelfde plein passeerden; hij begreep dat dit opzet was.

Eindelijk schoot de wagen een zijstraat in, waarin hij halverwege stopte.

De man met de snor stapte uit.

„We zijn er," zei hij. Hij wachtte totdat Pierre was uitgestapt en terwijl hij hem bij zijn mouw vasthield, sloot hij haastig de wagen af.

„Vooruit maar, jongen," zei hij.

Die nacht sliep Pierre in een kamer, waarvan de deur zorgvuldig was gesloten. De man met de snor was heel vriendelijk tegen hem geweest, maar waarom hij was gekomen, wist hij nog steeds niet.

Om half acht de volgende ochtend werd er op de deur gebonsd.

„Opstaan! Over een half uur kom ik je halen."

Precies om acht uur werd Pierre uit zijn tijdelijke gevangenschap verlost.

„Goed geslapen?" vroeg de man met de snor. „Je bent zeker blij dat je weer naar je moeder gaat, hè?"

„Ga ik dan al terug?" vroeg Pierre verrast.

„Ja," zei de man. Hij ging vóór Pierre uit de trap af en toen ze beneden waren, werkte hij hem snel in de auto.

Op het station nam hij een perronkaartje en toen ze bij de trein naar Marseille kwamen, drukte hij Pierre een koffertje in de hand dat hij al die tijd bij zich had gehouden.

„Dat moet je meenemen," zei hij. „Pas er goed op, jongen, want er hangt veel van af. Voor jou ook."

„Wat zit erin, meneer?" probeerde Pierre.

„Niets bijzonders," zei de man. „Denk maar dat het je eigen spullen zijn. Maar houd het goed in de gaten, jongen."

Hij knikte en een ogenblik later was hij tussen de mensen verdwenen.

Toen de trein begon te rijden, drong het tot Pierre door dat hij een avond en een nacht in Genua was geweest zonder te weten waar en bij wie.

Een sluwe kerel was het. Hij had het zo aangelegd dat Pierre zelfs niet de gelegenheid had gekregen om het nummer van zijn auto op te nemen, laat staan de naam van de straat waar hij hem naar toe had gebracht. En als hij zijn snor afschoor en die grote bril afzette, zou hij er wel heel anders uit zien dan Pierre hem had gekend.

Pierre vroeg zich af wat er in het koffertje zou zitten.

Om dat kleine valiesje was het dus allemaal begonnen. Het moest dus wel de moeite waard zijn, wat hij bij zich had.

Hij zette het koffertje op zijn knieën en wierp een blik op zijn beide medepassagiers, maar die letten geen van tweeën op hem.

Zonder moeite kreeg hij de knippen los en toen hij het deksel optilde, zag hij tot zijn verwondering een keurig gevouwen overhemd.

Daaronder lag er nog een en verder bevatte het koffertje niets dan een broek, een paar sokken en enkele boeken.

Het waren doodgewone romans, zoals je die in elke winkel kon kopen en ook aan de kledingstukken viel niets bijzonders te ontdekken.

En toch moest er nog iets anders zijn, begreep Pierre. Iets dat grote waarde had, anders zouden ze al dat risico niet nemen.

Misschien was het beter om aan Charles te denken en maar niet verder te zoeken. Hij klapte het koffertje dicht en zette het terug op zijn plaats.

Ook ditmaal ging het goed aan de grens. Pierre had er meer tegen opgezien dan de eerste keer, maar gelukkig bleek de douane niet de minste belangstelling voor zijn koffertje te hebben.

Het was intussen gaan regenen en terwijl dikke druppels op de ruit uit elkaar spatten, raasde de trein voort langs de kust.

Het regende nog steeds toen ze Marseille naderden. Uit de verte herkende Pierre de vertrouwde omtrekken van de kerktorens en een paar minuten later reed de trein het station binnen.

Toen hij uitstapte, legde iemand een hand op zijn schouder en nog eer hij zich had omgedraaid, wist hij dat het de man was, die hij bij het kerkhof had ontmoet.

„O. . . bent u het?" zei hij.

De donkere ogen keken hem doordringend aan.

„Zo, het is dus gelukt. Heb je nog last gehad onderweg?"

„Helemaal niet, meneer."

De man nam hem het koffertje uit de hand. „Prachtig," zei hij. „Kijk eens, dat is voor je boodschap. Ga maar gauw naar huis. Vanavond komt je broer terug."

Pierre keek naar het bankbiljet, dat de man hem had gegeven.

Honderd francs. . . Hij wilde iets zeggen, maar de man met het koffertje scheen haast te hebben, want hij verdween zonder antwoord af te wachten tussen de mensen.

Pierre streek het biljet glad en keek naar de cijfers in de hoeken.

Honderd francs; zijn moeder zou vragen hoe hij eraan kwam, als hij het haar gaf. Pierre wist precies wat ze ermee zou doen. Verscheuren zou ze het of anders in het fornuis gooien.

Misschien wel alle twee, bedacht hij.

Op weg naar huis stapte hij een rodekruiskantoor binnen, waar een grijze dame achter een bureau zat.

„Dag, mevrouw," zei hij. „Mijn oom vroeg of ik dit even bij u wilde afgeven. Voor het goede doel, zei hij."

Hij legde het biljet op de lessenaar en maakte haastig dat hij wegkwam.

Zijn moeder was in de winkel bezig, toen hij thuiskwam. Zij zette haar strijkbout op het rooster en vloog hem tegemoet.

„O, gelukkig! Gelukkig dat je er weer bent, jongen! Ik heb geen minuut rust gehad!"

Ze deed de winkeldeur op slot en trok Pierre mee naar de kamer.

„Wat een geluk dat ik je terugzie," zei ze. „Vertel eens gauw hoe het gegaan is."

Die avond kwam Charles terug. Ze hadden hem met een auto naar de buurt gebracht, waar hij woonde, en een paar straten van zijn huis hadden ze hem eruit gezet.

Hij was nog een beetje beduusd van het bange avontuur, dat hij had beleefd, en toen hij zijn moeder zag, begon hij te huilen. Maar een uur later lag hij veilig in zijn eigen bed en voor het eerst in drie dagen sliep mevrouw Voisin zonder zorgen in.

Pierre vond dat ze de politie moesten waarschuwen. Je kon die kerels toch zo maar niet laten rondlopen?

Maar zijn moeder wilde dat niet.

„Denk maar aan wat er met je broer gebeurd is," zei ze. „Gelukkig hebben we hem gezond teruggekregen; wees daar maar blij om. Als we de politie erbij halen, zullen er misschien nog veel erger dingen gebeuren."

Zo ging het leven weer zijn gewone gang in de rue Cazal. Pierre en Charles gingen weer naar school en mevrouw Voisin stond als alle dagen in de strijkerij.

Vergeten deden ze die bange geschiedenis niet, maar ze dachten er elke dag minder aan en het was dan ook al haast een oude herinnering geworden, toen bijna drie weken later Marcel ziek werd.

Marcel was het hulpje van moeder Voisin. Met een grote mand op zijn fiets peddelde hij door de stad, haalde wasgoed op en bracht de gestreken spullen weer bij hun eigenaars.

Maar nu was hij ziek en het zag ernaar uit, dat hij de eerste week niet beter zou zijn.

Mevrouw Voisin zat er lelijk mee in. Een andere loopjongen was niet te vinden, tenminste niet direct, en iemand moest toch zorgen dat de was wegkwam.

Eigenlijk kon Pierre de school wel een weekje missen, bedacht ze tenslotte. Hij was een goede leerling en zou het verzuimde gemakkelijk genoeg inhalen.

Het hoofd van de school vond ook dat het maar moest en zo klom Pierre op de fiets en trapte van de ene straat naar de andere.

Het viel hem niet mee, vooral niet wanneer het regende; en al dat trappenlopen was ook geen pretje. Gelukkig dat het goed ging met Marcel; als het een beetje meeliep, zou hij nog diezelfde week terugkomen.

Slot volgt

SPELEND

Gompie Stuitbal wist heel goed dat een bal in de lucht kan springen, maar niet kan vliegen en altijd weer op de grond terugkomt. Maar op een mooie zonnige dag had Gompie het gevoel dat hij alles kon, zelfs vliegen. Hij stuiterde zo hoog hij kon.

Hij ging een heel eind omhoog. „Ik vlieg!" gilde Gompie verrukt, „ik voel het." Maar een ogenblik later vloog hij al niet meer; hij viel en kaatste ergens tegen aan. „Wat heb ik nou aan m'n beremuts?" riep iemand verschrikt.

Arme Gompie, hij was boven op Tommie terechtgekomen, die versuft op de grond zat! „Kun je niet uitkijken?" vroeg Tommie boos. „Het spijt me, ik vloog," legde Gompie uit. Achter de heg stond Schuttertje Pijl mee te luisteren naar het verhaal.

Net wilde Tommie zijn beremuts oprapen, toen er allemaal pijlen over de heg kwamen suizen. „Wat gebeurt er?" riep Gompie verschrikt en hij wilde wegrollen. Toen keek Fluttertje, Schuttertjes zusje, over de heg en lachte. Maar Tommie vond er niets leuks aan.

SPEELGOED

Tommie was boos. Hij stond op en keek over de heg. „Wat voeren jullie uit?" vroeg hij bars aan de tweeling. „Pijlen schieten," zei Schuttertje. „Doe dat dan maar ergens anders," zei Tommie. De tweeling keek sip en zei: „Wees alsjeblieft niet boos!"

Maar Tommie was de boosheid al vergeten, hij had opeens iets bedacht. „Pijlen schieten is een leuk spelletje," mompelde hij. En tot ieders verbazing plakte hij op Gompies bol een pijl vast. „Wat ben je nu van plan?" vroeg deze stomverbaasd.

„Ik heb net een nieuw spelletje bedacht voor jou en de tweeling," legde Tommie uit, „het heet ballen schieten." En met Schuttertjes boog legde Tommie de pijl aan, met Gompie eraan vastgeplakt. Tommie mikte en schoot de pijl hoog in de lucht.

Pffffffff, daar ging Gompie. „Nu vlieg ik écht," lachte hij, en gelijk had hij. Hij kon wel niet vliegen zoals Fladder Vliegmachien, maar hij vloog hoger en verder dan hij ooit kon stuiteren. Hij genoot voor tien en de tweeling niet minder!

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

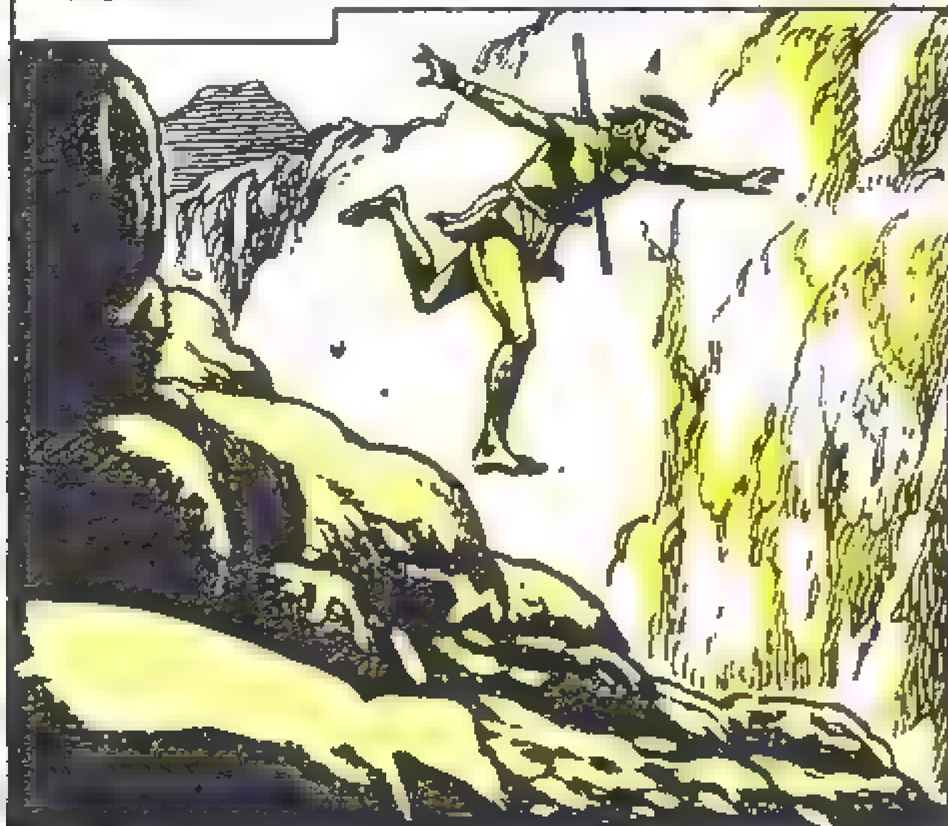

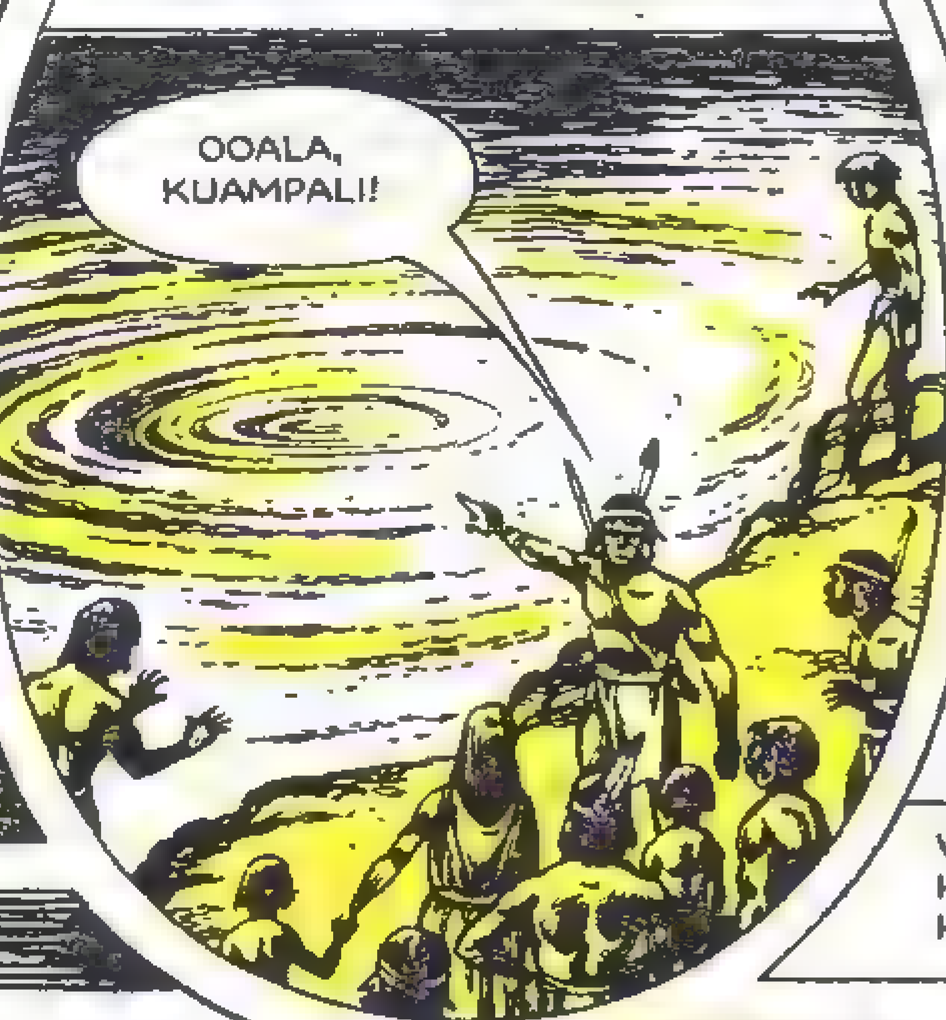

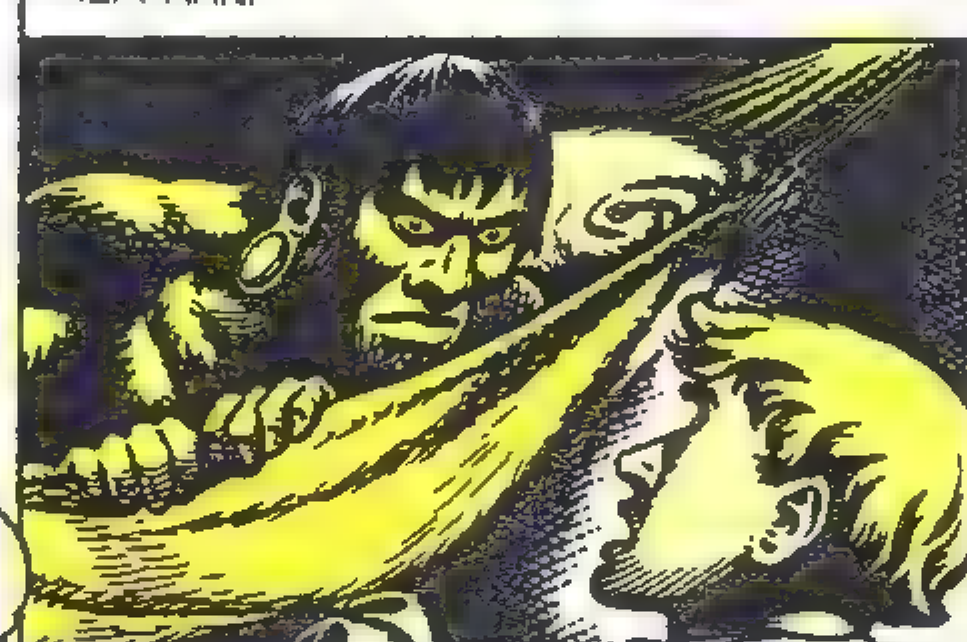
EINDELIJK BEREIKTE HIJ DE TOP. TOEN MARTIN OM ZICH HEEN KEEK, BEKROOP HEM DE LUST ZO VER MOGELIJK VAN HET DORP WEG TE LOPEN; MAAR HIJ BEGREEP DAT HIJ ZONDER ETEN OF WAPENS NIET DOOR HET OERWOUD KON KOMEN. DAAROM BESLOOT HIJ DIE NACHT TE PROBEREN IN HET DORP IETS TE PAKKEN TE KRIJGEN.

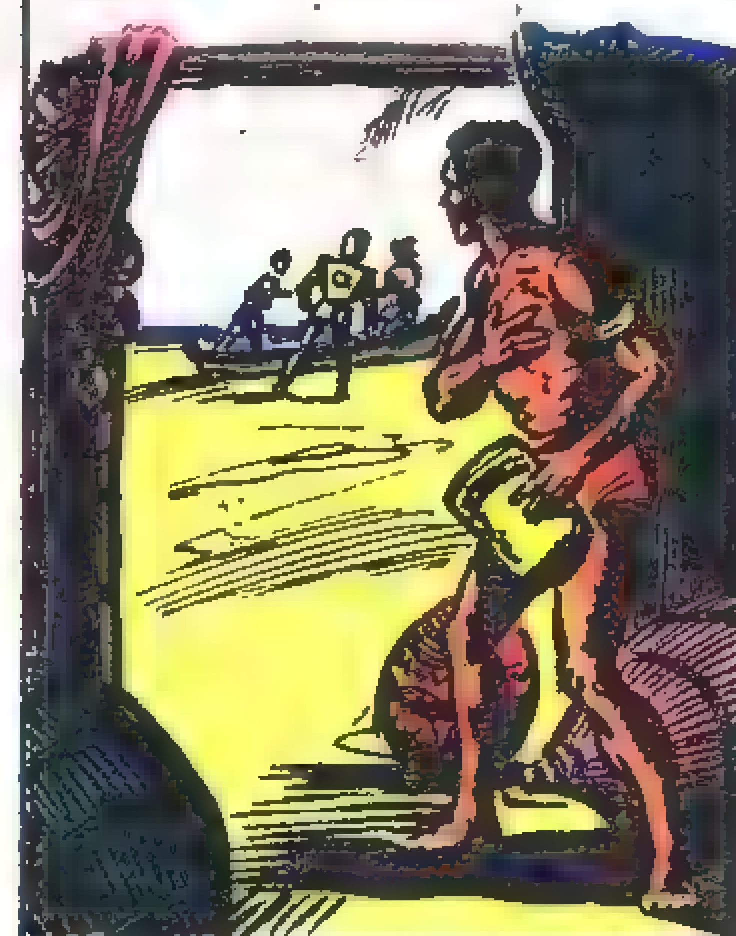

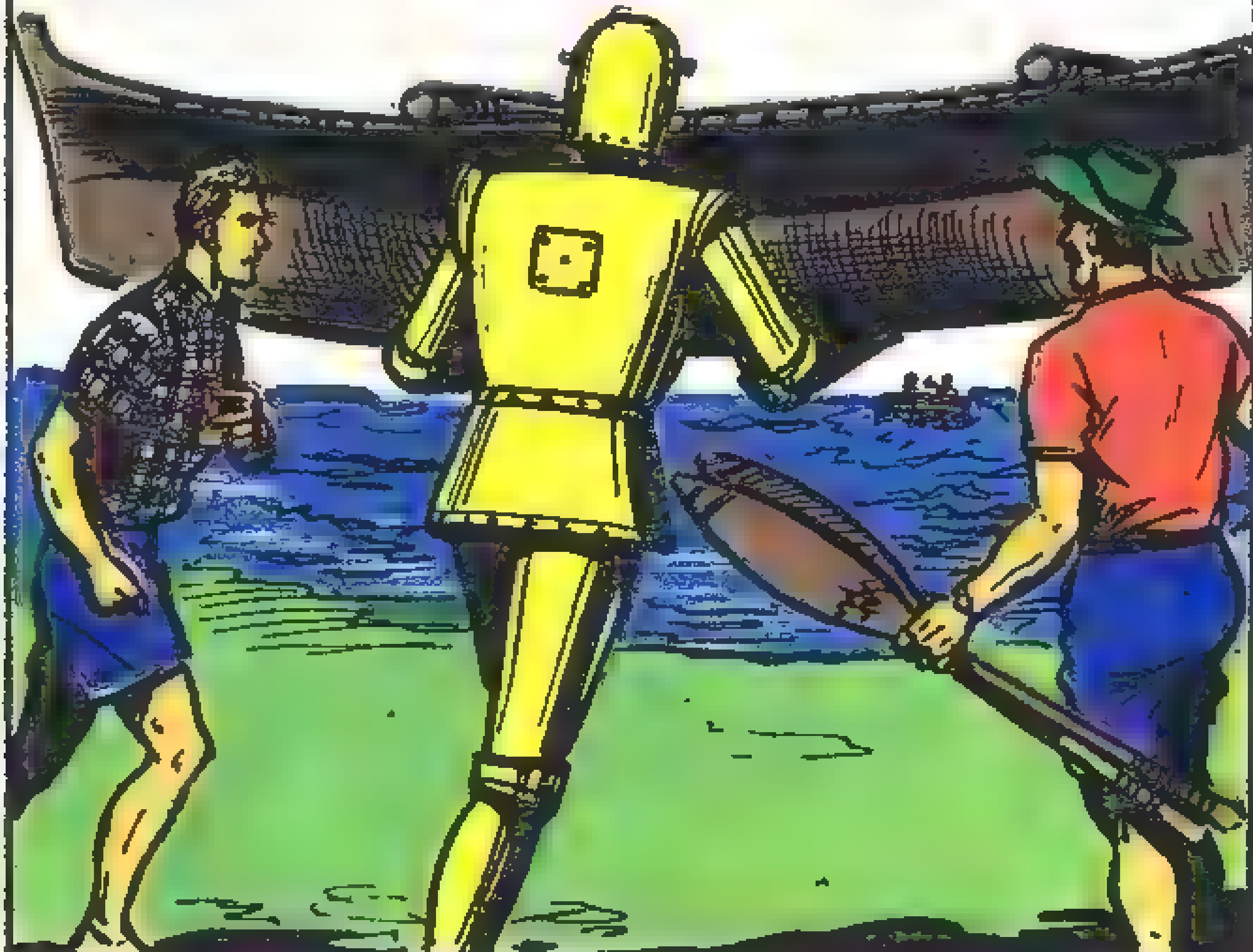
De man van staal

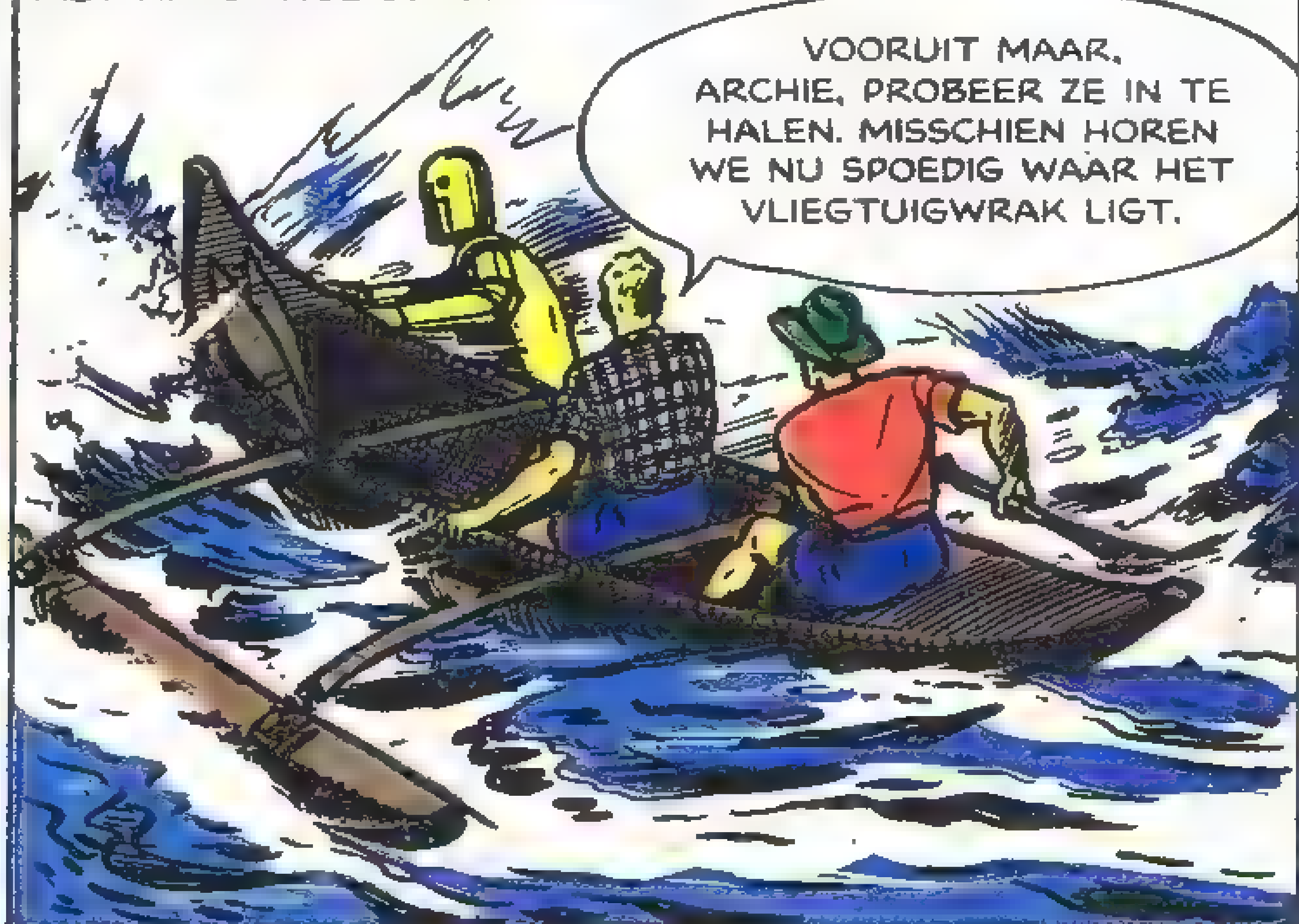

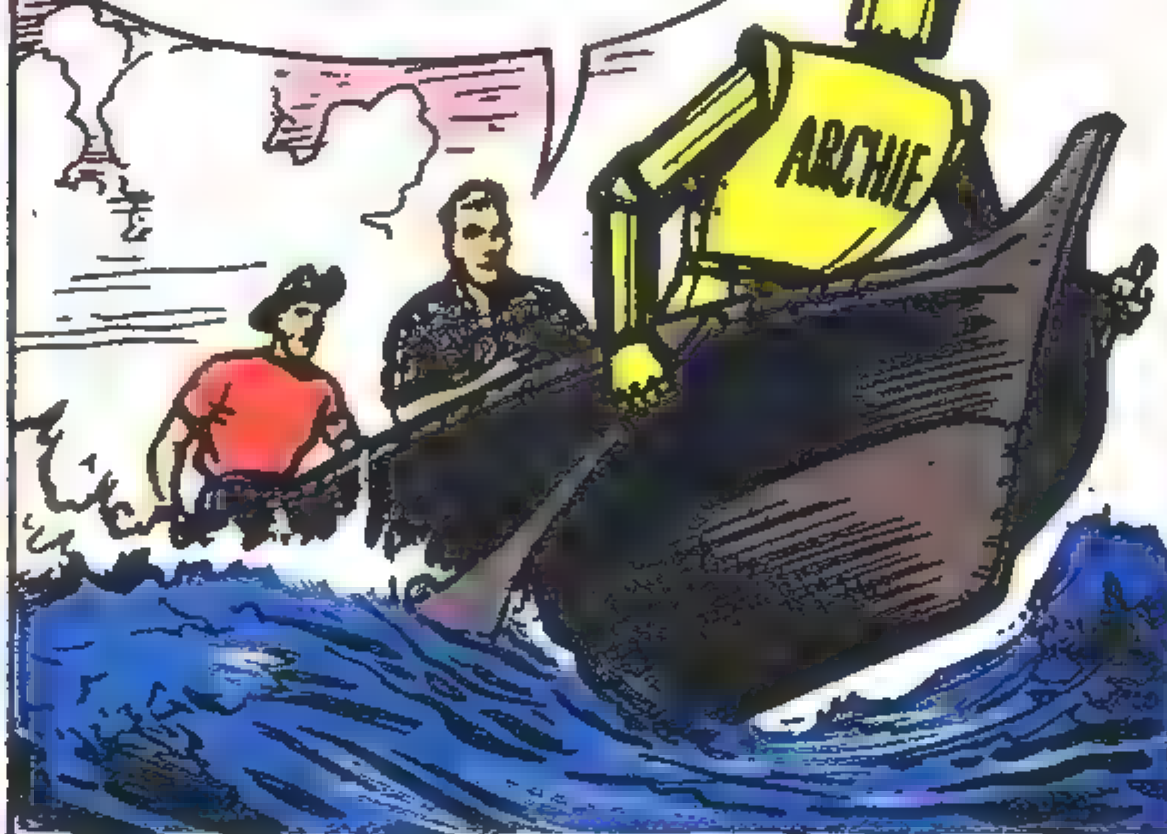

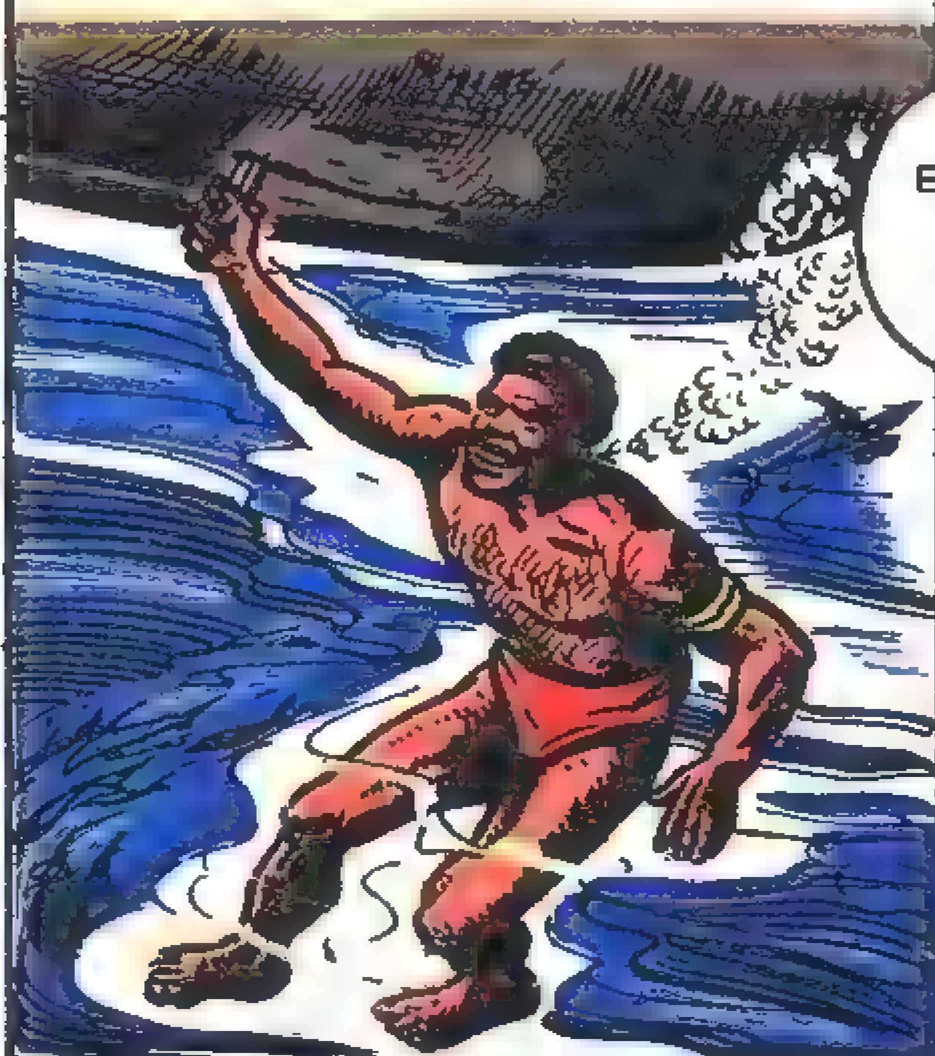

NIEMAND HAD ERG IN TAGI, DIE MET EEN SCHERP MES GEWAPEND HET WATER INGLEED...
DAGUSTA IS SLIM! HET WORDT HET LAATSTE REISJE VAN ARCHIE EN ZIJN VRIENDEN!

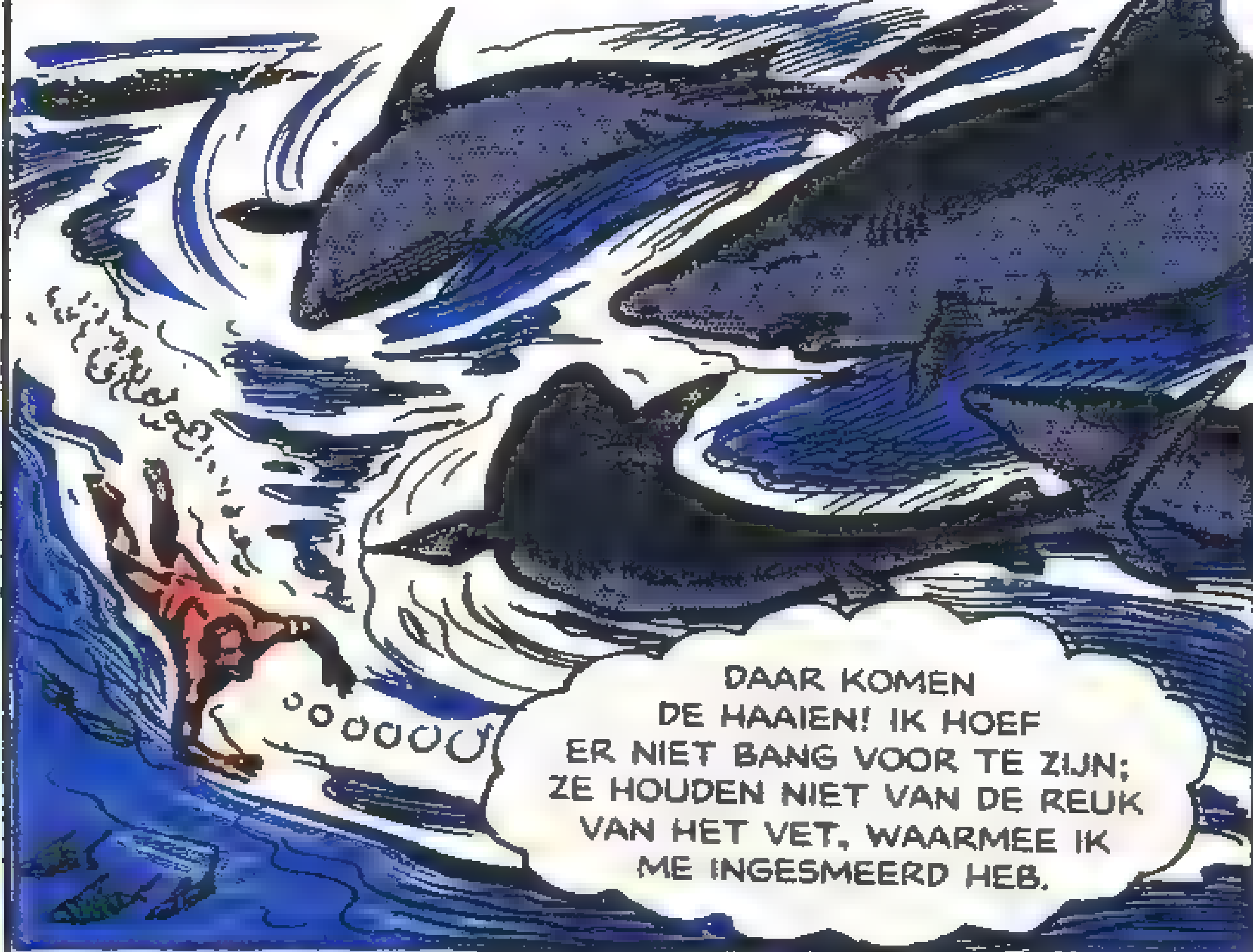

MET FORSE SLAGEN ROEIDE ARCHIE DOOR DE BRANDING.
VOLHOUDEN, ARCHIE! ALS WE ZO DOORGAAN, KUNNEN WIJ ZE WEL INHALEN.
ARCHIE

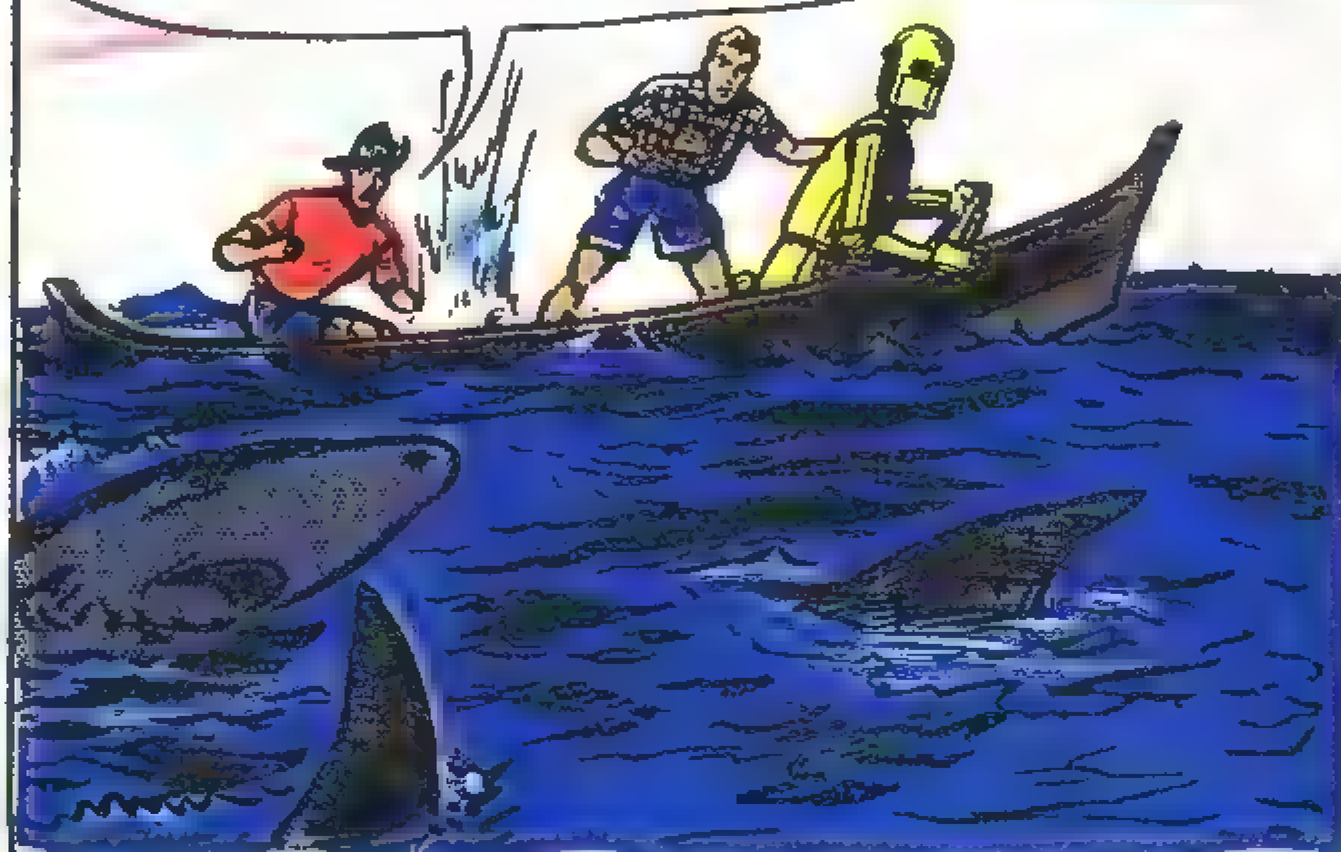

NIEMAND MERKTE DAT TAGI VLAKBIJ WAS.
ZE ZIJN IN DIEP WATER; NU ZAL IK ZE WAT LATEN BELEVEN...

EVEN LATER KERFDE HET MES DOOR DE BODEM VAN DE BOOT.

DIRECT DAARNA GAF KEN EEN VERSCHRIKTE KREET.
KIJK NU EENS, TED, ER ZIT EEN LEK IN DE BOOT.

ONTZETTEND! WE ZIJN ZEKER OP EEN ROTSPUNT GELOPEN! HOE STOPPEN WE DAT LEK?

TOT OVERMAAT VAN RAMP DOEMDE NOG EEN ANDER GEVAAR OP...
DAAR KOMEN DE HAAIEN! IK HOEF ER NIET BANG VOOR TE ZIJN; ZE HOUDEN NIET VAN DE REUK VAN HET VET, WAARMEE IK ME INGESMEERD HEB.

DE MANNEN WERDEN KLAM VAN SCHRIK TOEN ZE HET GEVAAR ZAGEN NADEREN.
WE ZINKEN EN HET WEMELT HIER VAN DE HAAIEN. HOE KOMEN WE ER OOIT LEVEND UIT? ONTZETTEND...

Katy knapt het wel op

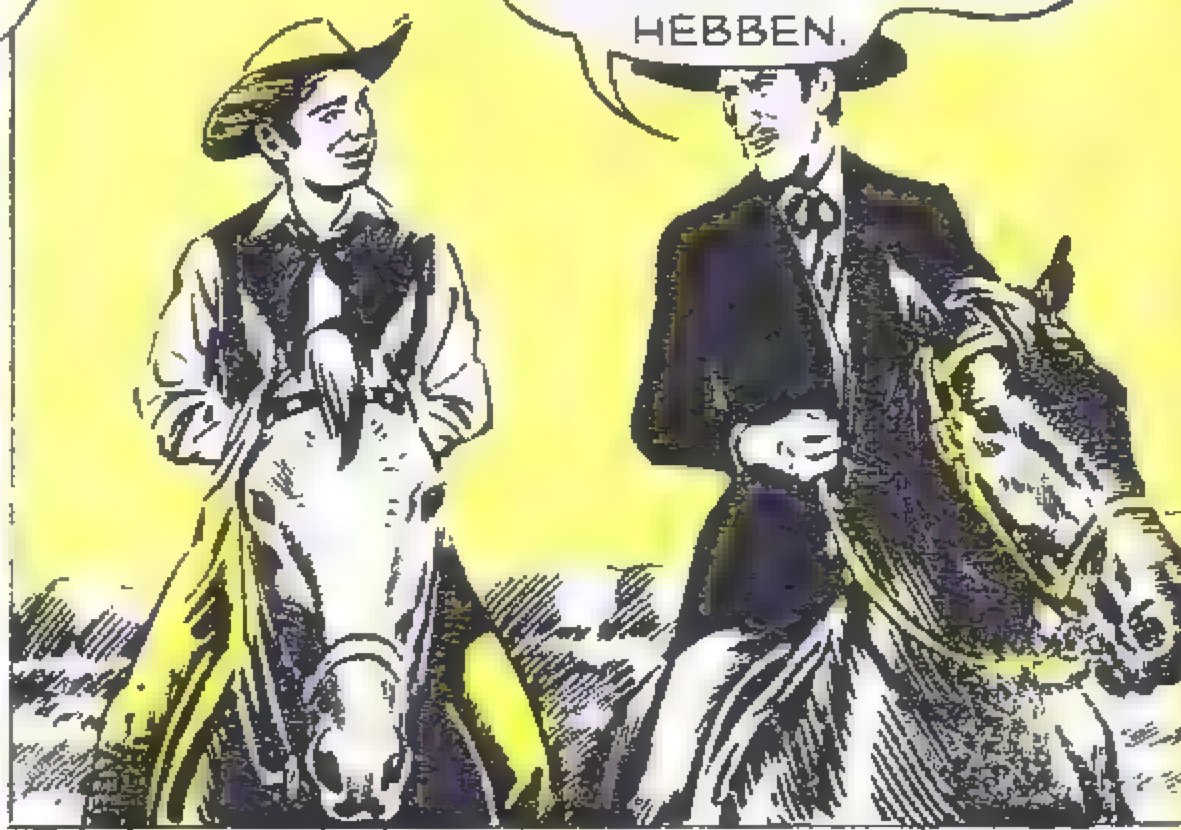

EVEN VÓÓR ZONSONDERGANG REDEN DE CROWLEYS MET DE SHERIFF, DIE HELEMAAL NIET OP ZIJN GEMAK LEEK, NAAR DE OLMENHOVE.
DUS JE WILT ZE ERUIT ZETTEN, CROWLEY? IK BEGRIJP NIET...
ALS ZE NIET BETALEN, GAAN ZE ERUIT; DE OLMENHOVE IS VAN MIJ!

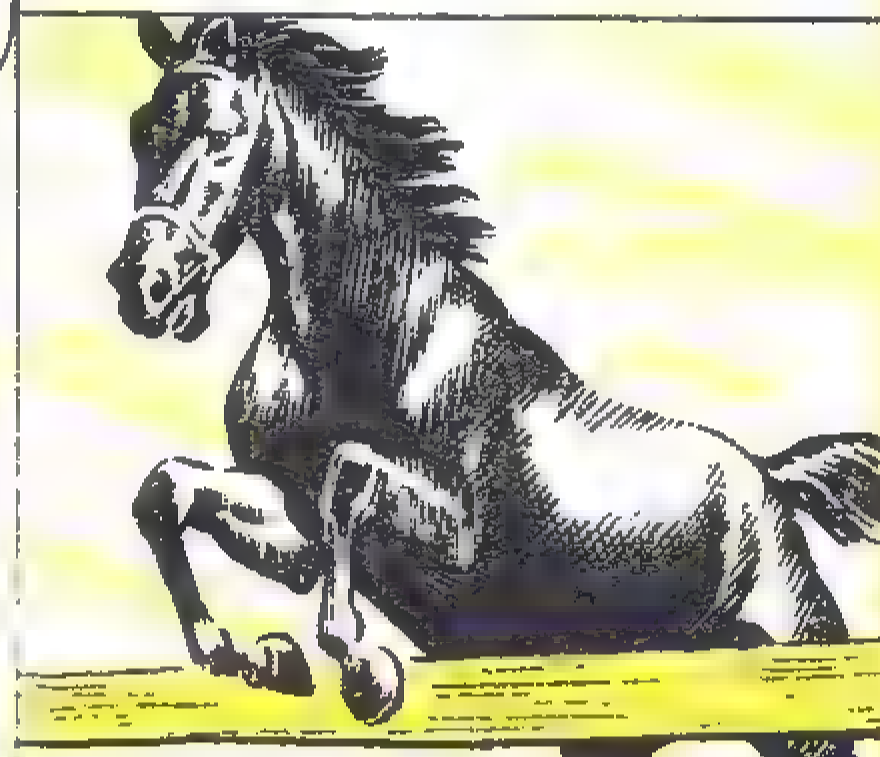

RONALD CROWLEY FLUISTERDE ZIJN NEEF TRIOMFANTELIJK WAT IN.
EN IK WEET ZEKER DAT ZE NIET KUNNEN BETALEN. EINDELIJK HEBBEN WE GEWONNEN, EN NIEMAND WEET WAAROM WE DE OLMENHOVE WILLEN HEBBEN.

TOEN ZE LANGS DE KREEK REDEN, WEES CROWLEYS NEEF VERONTRUST NAAR TOMMY EN DIDI.
KIJK EENS, OOM, DE KINDEREN VAN JACKSON VISSEN IN DE KREEK JUIST OP DE PLAATS WAAR...
DAT KAN GEVAARLIJK WORDEN. BLIJF JIJ EEN OOGJE OP ZE HOUDEN, DAN RIJD IK MET DE SHERIFF VERDER NAAR DE OLMENHOVE.

EVEN LATER WAS OP DE OLMENHOVE HET VERSCHRIKKELIJKE MOMENT AANGEBROKEN.
HET SPIJT ME HEEL ERG, KATY, MAAR HET IS MIJN PLICHT. ALS JE NU NIET BETALEN KUNT, DAN IS MENEER CROWLEY VAN VANDAAG AF EIGENAAR VAN DE OLMENHOVE.

SPIERWIT PROBEERDE KATY NOG TE PLEITEN...
HET ZAL VOOR DE KLEINTJES ZO'N SCHOK ZIJN! ZOU U NOG EEN WEEK GEDULD WILLEN HEBBEN, MENEER CROWLEY? TEGEN DIE TIJD HEB IK HET WEDSTRIJDGELD BINNEN.

MAAR CROWLEY WEIGERDE BOTWEG ALLES.
WAT KUNNEN MIJ DE KINDEREN SCHELEN! IK WIL DE OLMENHOVE HEBBEN. IK WACHT NIET.
WACHT EENS EVEN! WAT GEBEURT DAAR IN VREDESNAAM?

BUITEN GEBEURDE IETS DAT ZEKER EVEN SPANNEND WAS ALS BINNEN. DUKE SPRONG OVER HET HEK VAN DE WEI. WAAROM?
WIE WEET... DUKE HAD REEDS MEER UITKOMST GEBRACHT. NU WEER?...

De blauwe draak van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Op het eiland houdt hij een grote verzameling slangen en een soort draak. Dit horen zij van Bakeloe, Alcans helper, die thans wil vluchten.*

10

Albert zag de schim van zijn vader voorbijschuiven. De schim van zijn moeder ook. „Kom mee," zei hij en hij trok Paw-Min achter zich aan.

Mevrouw Nigg keek een beetje verschrikt, toen ze de jongens zag. Hadden zij niet beter in bed kunnen blijven? Hoe meer mensen op pad, hoe groter het gevaar voor ontdekking. Alberts vader was dezelfde mening toegedaan, maar nu ze er eenmaal waren, vond hij het goed, dat ze meegingen. Teruggaan in huis was zeker even gevaarlijk.

Ze vonden Bakeloe, zoals was afgesproken, aan de rand van het oerwoud, achter de tweede schuur. Die schuur was een klein gebouwtje, opgetrokken van palmstammen, riet en gebladerte. Je kon door de kieren in het riet naar binnen kijken. In de schuur stonden zakken en kisten en allerlei gereedschap.

„Voer voor de slangen," zei Bakeloe, „voor de krokodillen en voor „hém"!"

Wie Bakeloe met „hem" bedoelde, was Nigg en de anderen niet duidelijk. Daar zouden ze later pas achter komen.

„Kom mee," wenkte Bakeloe. Voorzichtig deed hij de deur van de schuur open. Er hing een bedompte, vreemde geur. Eliza zei: „Het is hier om te stikken."

„Sst," vermaande Bakeloe. Toen hij de deur achter zich gesloten had, waagde hij het een kleine zaklantaarn aan te steken. De lichtbundel viel op een bleek gezichtje van een klein meisje, dat angstig tussen de kisten zat weggedoken.

„Moena!" zei Eliza verbaasd.

Bakeloe knikte. „Ze gaat met ons mee. Ze wil ook vluchten."

Het was een ogenblik stil. Arthur Nigg keek het meisje strak aan. Hij vond haar een sympathiek kind, hij gunde haar het beste. Maar hij dacht ook aan de boten. Een van de twee zouden ze slechts kunnen nemen bij de vlucht, maar het bootje kon onmogelijk zoveel mensen bevatten. Stel je voor, in volle zee! Voorlopig echter hield hij zijn gedachten voor zich. Hij wilde eerst eens horen wat Bakeloe te vertellen had. Hij zou misschien een oplossing weten.

XII

„De boten zijn weg." Dat was het eerste dat Bakeloe zei, toen ze met zijn allen in de schuur in het donker bijeengehurkt zaten.

„Wát?" Arthur Nigg probeerde met zijn blik de duisternis te doorboren om het gelaat van Bakeloe te zien. Er was nog altijd iets waardoor hij de man niet vertrouwde.

„Weg," herhaalde Bakeloe, „allebei: de sloep en het kleine motorbootje."

Nigg slaakte een diepe zucht en Frison volgde dit voorbeeld.

„Dan hoeven we dus verder niet te praten," zei Nigg. „Dan zullen we maar weer gauw naar bed gaan, voordat Alcan ons snapt."

„Niet zo haastig," stelde Bakeloe hen gerust. „De bootjes zijn er nog wel, maar helemaal aan de andere kant van het eiland. In de baai."

Nigg en de anderen hadden geen flauw idee wat Bakeloe met de baai bedoelde. Ze waren nooit aan de andere zijde van het eiland geweest. Ze wisten niet eens hoe groot het was.

„Hoe ver is dat?" vroeg Nigg.

„Tot de baai. . ." zei Bakeloe, „ruim twintig kilometer."

„En hoe kunnen we daar komen?"

„Dwars door de jungle."

De jungle? Nigg stiet Frison in het donker aan. Tochtjes door de jungle! Ze hadden dat al meer meegemaakt en zich voorgenomen nooit meer dergelijke reisjes te wagen. Ze wisten wat het was, dwars door het oerwoud te trekken! Toch vroeg hij: „En ken je de weg?"

Bakeloe schudde het hoofd.

„Ik niet. Ik ben er ook nooit geweest. Maar ik heb met Mgoba gepraat. Hij heeft beloofd ons te helpen. Mgoba haat de meester ook."

Mgoba. Hadden ze nog nooit van gehoord.

„Wie is Mgoba?"

„Een neger."

„Is hij betrouwbaar?"

„Absoluut. Ik ken hem door en door. Een doodgoeie kerel. Maar je moet hem niks in de weg leggen. Dan maakt hij je dood met zijn toverkunsten."

Nigg en de anderen dachten dat Bakeloe deze laatste opmerking als een grapje bedoelde. Ze gingen er niet op in.

„Hoe ken je die Mgoba? Wat doet hij hier? Waarom wil hij helpen?"

„Ik spreek Mgoba iedere dag. Er is hier bijna niemand, die ik spreek. Behalve Mgoba. Hij voert de draak."

Als Bakeloe het over de draak had, sprak hij erover als over een echt bestaand wezen. Het zwijgen van de anderen gaf hem te verstaan dat ze hem niet geloofden.

„Je gelooft me niet," hernam hij, „maar Alcan hééft een draak. Een échte! We hebben hem gevangen in de oerwouden van Madagascar. We wisten nog niet dat het een draak was. Het was een jonkie. Hij zag er uit als een kleine krokodil, bedekt met schubben en een harde kam op zijn rug. Maar hij had geen poten als een krokodil, want hij kroop over de grond en hij kon vliegen ook, met grote, groene vleermuisvleugels."

Arthur Nigg werd boos.

„Zeg eens," zei hij half luid — té luid, de omstandigheden in aanmerking genomen — „we zijn hier niet gekomen om elkaar sprookjes te vertellen."

„Het is waar," hield Bakeloe vol. „Zes jaar geleden was ik assistent bij Alcan. In die tijd wist ik nog niet dat hij gek zou worden. Ik wist ook nog niet dat hij me met die draak zou opsluiten op dit ellendige eiland."

„Man, je had Alcan, als je wou, kunnen maken en breken."

„Opsluiten? Jou?" riep Nigg uit. „Man, je had Alcan, als je wou, kunnen maken en breken."

„Ik ben erin gelopen. Alcan is slim. Doortrápt slim. En hij kan doortrapt gemeen zijn ook, als het erom gaat zijn doel te bereiken." Even zweeg Bakeloe. „In die tijd leverde Alcan slangen aan het medisch instituut te Rio de Janeiro. Dat doet hij trouwens nog. Ze kunnen ze daar voor hun gif gebruiken. Tegengif, zie je, tegen slangebeten. Alcan levert slangen over heel de wereld, ook aan de dierentuinen. We konden het goed samen vinden, Alcan en ik. Tot die draak ertussen kwam. Ik zelf heb hem gevonden, idioot die ik ben. Ik dacht eerst dat het een nieuw soort slang was. Toen zag ik dat hij vleugels had en een kop als een krokodil. Had ik dat monster toen maar meteen doodgeslagen. Maar nee, hoor, ik slingerde hem een touw om zijn nek. Hij was toen nog niet veel groter dan een middelmatige hond. Eerst begon het beest te blazen en een ogenblik leek het of hij me aan wou vliegen. Ik gaf hem een klap op zijn kop. Toen begon hij een vreemd geluid te maken. Het was iets tussen brullen en piepen in. Een tweede klap. Toen kwam Alcan aangelopen. „Wat heb je daar?" vroeg hij. „Weet ik niet," zei ik. „Ik heb zo'n beest nog nooit gezien. Hij lijkt net zoveel op een krokodil als op een slang en een vleermuis."

„Toen zag ik dat hij vleugels had en een kop als een krokodil."

Ik dacht dat Alcan gek zou worden, zo raar als hij deed. Als een krankzinnige begon hij te dansen. Trouwens, hij ís echt gek geworden. Later. Die draak is hem in zijn kop geslagen. „Bardley," riep hij uit, „Bardley. . . we hebben een draak, een échte draak gevangen. Een voorwereldlijke draak!" "

Nigg en Frison grijnsden. Zonder het te weten had Bakeloe zijn echte naam verraden. Ze lieten het echter niet merken.

Bakeloe vertelde verder: „Volgens Alcan gingen er al lang geruchten, dat er op Madagascar voorwereldlijke dieren leefden. De ene geleerde zei ja, de andere geleerde zei nee. Er waren mensen die zeiden, dat ze het met eigen ogen gezien hadden. Anderen lachten hen dan uit en zeiden dat ze droomden. Maar we hádden er nu een. En wat denk je dat Alcan deed? In de allereerste plaats zo'n beest naar een dierentuin of weet ik waarheen sturen? Nee, hoor. . . nu heb je het mis! Het moest een geheim blijven. Ik mocht er met niemand over spreken. Meneer Pierre Alcan wilde draken gaan kweken! Ja, heus, hij ging draken kweken, zei hij. Hij wilde er nog meer vangen. Hij zou rijk worden. Met zijn draken, zei hij, zou hij heel de wereld ondersteboven zetten. Hij zou ze loslaten voor het gerechtshof in Parijs. . . zei hij. Ik weet wel niet waarom, maar hij schijnt nog een appeltje te schillen te hebben met die heren. . ."

„Dat klopt," bracht Frison in het midden. „Het hof heeft hem indertijd ter dood veroordeeld."

„Ik zei al," vervolgde Bakeloe, „met die draak is het begonnen. Het kleine jonge draakje zag er tamelijk onschuldig uit. Toch gaf ik Alcan de raad het beest niet mee te nemen. Je weet nooit hoe groot hij wordt, zei ik. Maar Alcan wilde niet luisteren. Die draak zóú en móést mee. In het geheim natuurlijk. We gingen naar dit eiland hier en Alcan gaf twee vertrouwde assistenten opdracht opnieuw naar Madagascar te gaan en daar naar draken te zoeken. Er moesten er meer zijn. Waar één draak is, zijn er ook twee, of nog meer, redeneerde hij en daar kon hij weleens gelijk in hebben. Maar in zes jaar tijds hebben ze geen enkele draak meer gevonden.

Pierre Alcan geeft het niet op. Die drakengeschiedenis is hem in het hoofd geslagen. Zijn mannen zijn nog altijd op zoek. Al zes jaar lang, alsmaar zoeken. Intussen groeide het kleine draakje. Het werd een grote draak en tenslotte een afschuwelijk monster, zo groot als een kleine olifant en met een kracht om van te ijzen. De kooi waarin we hem hebben opgesloten, heeft tralies van een pols dikte. Zodra het monster de kans krijgt, slaat hij je met zijn vleugels dood. Alleen naar mij luistert hij nog een beetje. Draco — zo noemde ik hem — Draco was van jongs af aan gewend mij te zien. Ik had hem voor zover mogelijk getemd. Alleen als ik bij hem ben, is hij kalm. Ga ik even weg, dan begint hij te razen. Dat is dan het gebrul dat je telkens hoort. Maar het monster wordt steeds doller. Nogal begrijpelijk. De kooi is telkens te klein. Hij is er nu alweer uitgegroeid en krijgt niet eens de kans zijn vleugels uit te slaan. In zijn razernij bespuwt hij iedereen die bij hem komt, en ik verzeker je, dat is geen pretje. Het goedje dat hij uitspuwt is even bijtend als zoutzuur en krijg je het in je ogen, dan ben je blind. Ik ben de enige, die hij niet bespuwt. Toch heb ik eens dat brandende zuur op de rug van mijn hand gekregen. Als het niet zo donker was, zou je het kunnen zien. Het is altijd een litteken gebleven."

„Maar waarom," vroeg Nigg, „ben je voor dat monster blijven zorgen? Waarom ben je niet weggegaan?"

„Ik kon toch niet! Trouwens, in het begin vond ik het niet erg. Eigenlijk was ik er een beetje trots op de eerste verzorger te zijn van een draak, de eerste die na duizenden jaren op de wereld was teruggevonden. Ik dacht: het is een kwestie van enkele maanden. Dan zal Alcan het monster aan een dierentuin verkopen. Dat was hij eerst ook van plan. Hij heeft er nog over gedacht met de directie van de New-Yorkse dierentuin te gaan praten. En ik verzeker je, hij kan er heel wat geld voor maken. Maar toen besloot hij het beest niet af te staan. Later; eerst moest hij draken kweken! En ik moest dat monster bewaken. Al die jaren heeft het beest me geen rust gegund. Al die jaren hoorde ik dat afschuwelijke gebrul in mijn oren. Er kwamen ogenblikken, dat ik het niet meer kon verdragen. Ik zou ook krankzinnig worden, net als Alcan, en vanmorgen vroeg, geloof ik, had ik zo'n aanval. Ik wist niet meer wat ik deed. Ik had de kooi open laten staan. Twee mannen probeerden de deur dicht te duwen, maar de draak sloeg ze neer met zijn vleugels. Toen zag ik dat het misliep. Heel de nederzetting raakte in rep en roer. . . Trouwens, dat weten jullie al. Toen kwam Alcan erbij. Hij was razend! „Bakeloe," schreeuwde hij, „Bakeloe. . . zorg dat Draco weer in zijn hok komt!" Alcan bedreigde mij met de zweep. Ik nam een ijzeren stang. Het lukte me de vleugels van het dier lam te slaan, voordat zijn bek me kon bereiken. Daarna hebben we hem samen, Alcan en ik, met stangen terug in zijn hok gedreven. Maar toen de deur dicht was en alles weer veilig,

weet je wat Alcan toen deed? Hij heeft me met een zweep in het gezicht geslagen. Dát heb ik niet genomen! Ik ben weggelopen. Ik dacht: laat hij het nu maar zien klaar te spelen zonder mij. Ik had nog geen vast plan, toen ik jullie ontmoette. Maar nu is mijn plan gereed. Vluchten, weg, terug naar de beschaafde wereld. Met jullie. . ."

„Maar," opperde Nigg, „waarom ben je niet vroeger gevlucht? Je had toch een van de beide boten kunnen nemen?"

Bakeloe schudde het hoofd.

„Je zult het vreemd vinden, Nigg — ik mag toch wel Nigg tegen je zeggen, nu we compagnons zijn? — je zult het wel vreemd vinden, maar ik weet niet hoe je zo'n sloep en zo'n motorbootje moet bedienen. Alcan is de enige op het eiland die er weg mee weet. . . en jullie natuurlijk. En verder moet er iets met die bootjes aan de hand zijn. Alcan heeft het niet tien-, maar wel honderdmaal tegen me gezegd: wie het waagt met de boten te gaan varen, is ten dode opgeschreven."

„Onzin," zei Nigg, „dat heeft hij natuurlijk alleen maar gezegd om je bang te maken."

„Denk je? Maar ik ken Alcan langer dan jullie. Ze noemen hem niet voor niets „De Blauwe Draak". Zolang je doet, wat hij zegt, zolang je hem gehoorzaamt, is alles goed. Dan zal hij je niets doen. Ga je tegen hem in, dan verdwijn je."

„Verdwijnen? Hoe?"

„Hoe? Ja, dat weet ik ook niet. Maar ik heb er hier al meer op geheimzinnige manier zien verdwijnen. Als Alcan ons hier zou zien, zouden we ook verdwijnen."

„Morgennacht verdwijnt de maan even na middernacht achter de toppen van de bergen," ging de reus voort. „Dan is er geen licht en geen schaduw meer, maar alles is hier stikdonker. Zodra de maan weg is, komen we hier samen. Ik zal zorgen dat ik Mgoba mee krijg. Hij kent de weg in het oerwoud."

Opeens mengde het hoge stemmetje van miss Alice zich in het gesprek.

„Ruim twintig kilometer? En moeten we dat hele eind door de bossen lopen?"

Waarop Frison laconiek opmerkte: „Hoeft niet, Alice. Als je liever hier wilt blijven. . ."

Moena echter had medelijden met het meisje. „Ik zal de juffrouw wel steunen," zei ze. „Ik ben sterk."

Het waren de eerste woorden die ze zei en de enige. En ze kon in het donker niet zien, hoe dankbaar Alice haar aankeek.

„Dus," zei Nigg, „we hebben de hoofdzaak besproken. Morgennacht komen we hier als de maan achter de bergen is verdwenen. We zullen extra-voorzichtig moeten zijn. We hebben geen wapens om ons te verdedigen."

Bakeloe maakte een geruststellend gebaar met de hand.

„Daar zullen Mgoba en ik wel voor zorgen."

Als er ooit enige twijfel mocht hebben bestaan aan de bedoelingen van Bakeloe om te helpen, dan werden die twijfels weggenomen, de volgende nacht, toen ze weer bij elkaar kwamen. Behalve wapens had Bakeloe zelfs een tent meegebracht. „Voor de dames," zei hij, „om in te slapen. Het wemelt van muskieten in het woud. Ze zouden er niet kunnen slapen."

Frison vroeg verwonderd: „Je denkt toch zeker niet dat we 's nachts in het oerwoud zullen blijven? Twintig kilometer is niet zo heel veel."

Bakeloe grijnsde. „Niet zo heel veel? Nee, op de weg. Maar door het oerwoud. . . we hebben er zeker drie dagen en nachten voor nodig om de baai te bereiken."

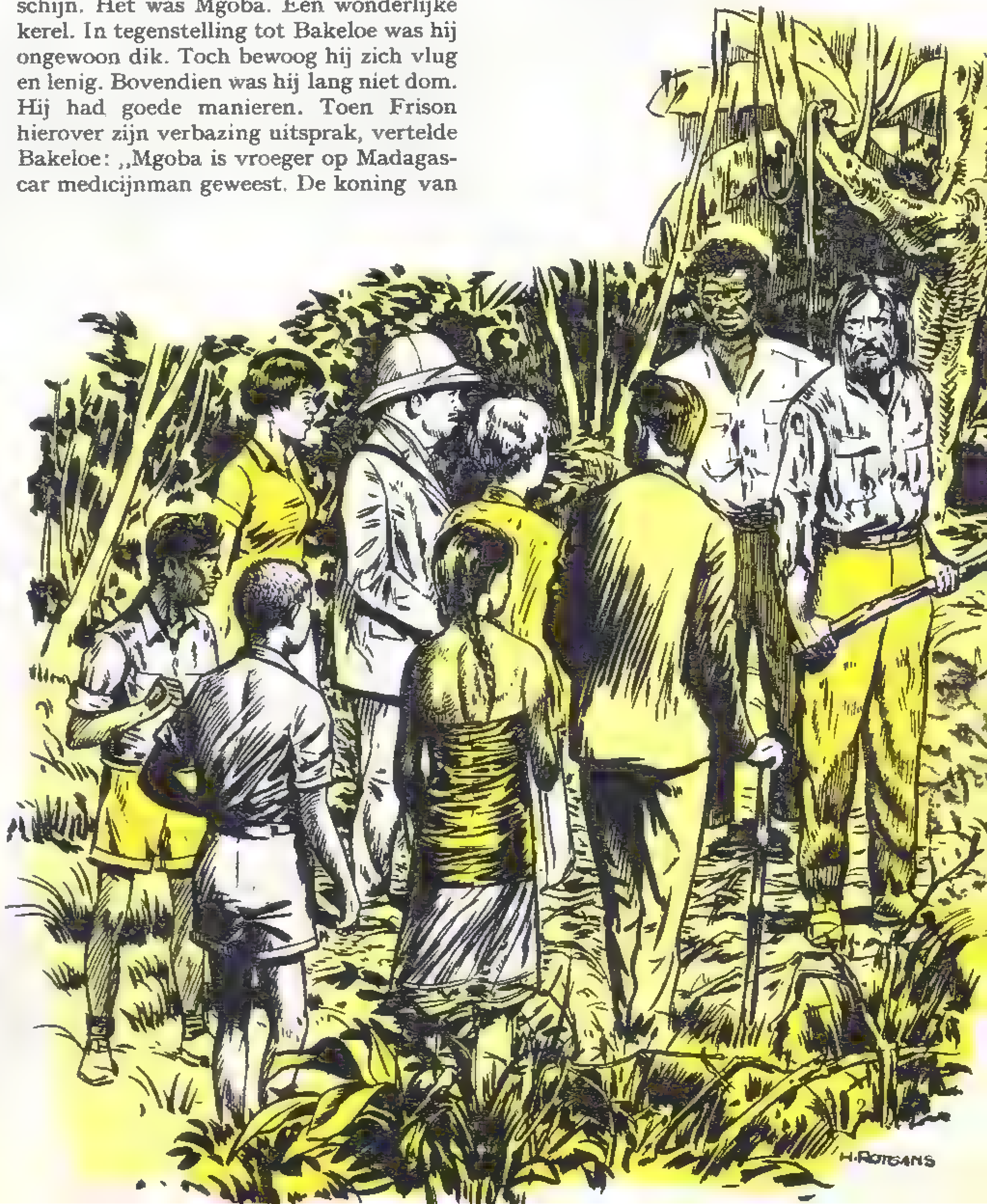
Het klonk niet erg bemoedigend. Gelukkig, dat Nigg en Frison ieder een pistool en een mes toegestopt kregen. En zich tot de jongens wendend, zei hij: „Jullie moeten in geval van nood je maar met een mes behelpen. Het kan te pas komen. Veel wilde dieren heb je hier niet. Maar wel slangen. Héél veel slangen."

Ook dit klonk niet erg aangenaam.

Nadat alles geregeld was, kwam er een donkere schaduw uit de struiken te voorschijn. Het was Mgoba. Een wonderlijke kerel. In tegenstelling tot Bakeloe was hij ongewoon dik. Toch bewoog hij zich vlug en lenig. Bovendien was hij lang niet dom. Hij had goede manieren. Toen Frison hierover zijn verbazing uitsprak, vertelde Bakeloe: „Mgoba is vroeger op Madagascar medicijnman geweest. De koning van zijn stam werd ziek. Bloedvergiftiging. Natuurlijk werd de medicijnman erbij gehaald. Toen de koning ondanks de toverkunsten en bezweringen van Mgoba toch stierf, werd hij door de stam verstoten. Hij zwierf rond en kwam zo in aanraking met Pierre Alcan en zijn jagers. Tegelijk met een zending slangen kwam hij op het eiland hier terecht. Jullie hebt je misschien wel erover verbaasd dat Alcan jullie hier in zo'n zonderlinge plunje heeft ontvangen. Dat waren de spullen van Mgoba. Alcan had ze van Mgoba afgenomen en zichzelf ermee getooid. Van dat ogenblik af is Mgoba de gezworen vijand van Alcan. Daarom heeft hij zich ook bereid verklaard met ons mee te gaan en ons te helpen."

Alles bij elkaar genomen was het een wonderlijk gezelschap dat de tocht dwars door het oerwoud ondernam, de tocht naar het onbekende. En, naar ze spoedig genoeg zouden bemerken, een tocht die niet van gevaar ontbloot was.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

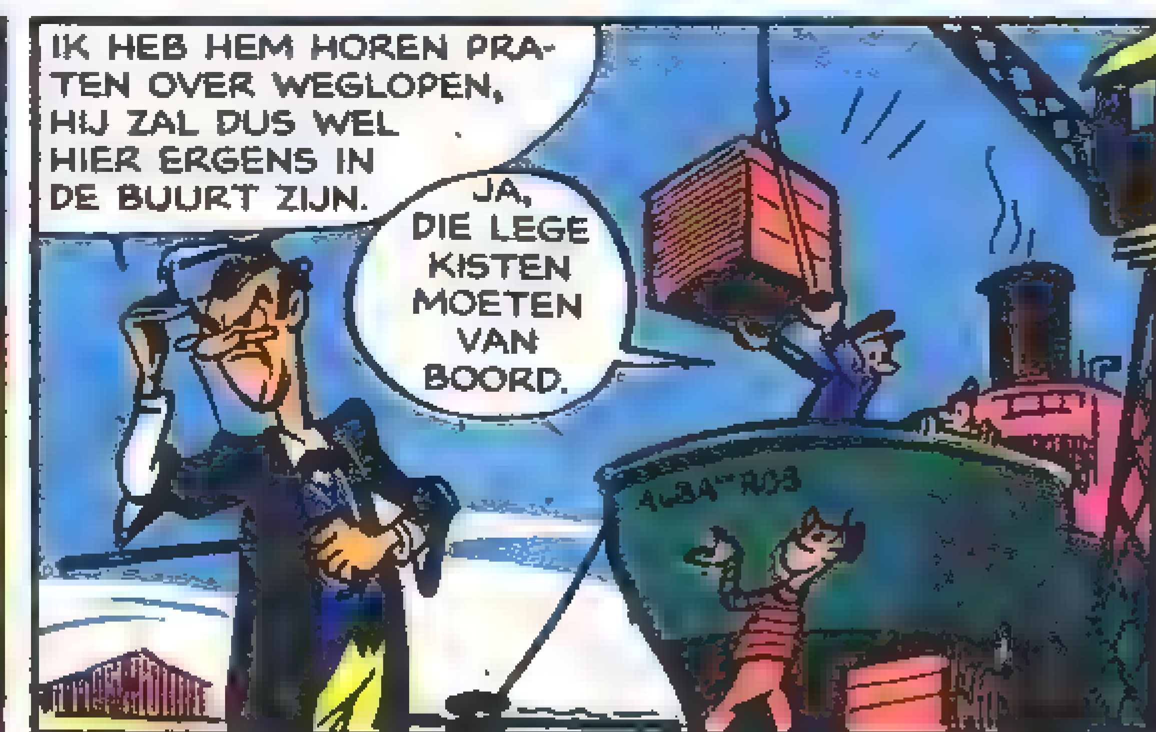

De driftige uitvinder

Een ontdekking die voor de bouwkunst van groot belang was, is te danken aan de opvliegendheid van een Parijse tuinier, Paul Monnier. Deze heer had de gewoonte om zijn driftbuien uit te leven door met bloempotten te gaan gooien. Hij was echter erg vaak driftig, zijn driftige liefhebberij werd dus een beetje duur en bezorgde hem veel last; want tenslotte was er in zijn hele kwekerij geen bloempot meer te vinden. Het verstandigste was natuurlijk geweest zijn drift te beheersen, maar dat scheen boven zijn kracht te gaan; hij ging liever iets zoeken waarmee hij kon gooien, zonder dat het dadelijk in scherven viel.

Zonder bepaald doel eigenlijk maakte hij een soort bloempotten van kippegaas, dat hij aan de binnen- en buitenkant bestreek met cement. Toen dat hard was geworden, bleek het zeer sterk te zijn; Monnier kon ermee gooien wat hij wilde, de nieuwe bloempotten bleven heel. De driftige tuinman had het gewapend beton gevonden (1868).

Veel voordeel heeft hij er niet van gehad. Een van zijn kennissen, een architect, ging het nieuwe bouwmateriaal toepassen en haalde er aardige winsten uit.

Spiegels voor vuurtorens

Een lid van de wiskundige vereniging te Liverpool beweerde in 1769, dat hij een krant bij het licht van een tien meter verder staande kaars zou kunnen lezen. Zijn vrienden bestreden dit. De ander plakte toen een houten schotel van binnen vol met stukjes spiegelglas en vervaardigde op die manier een schijnwerper, die het kaarslicht opving en sterk weerkaatste. Een tot de aanwezigen behorende kapitein, James Hutchinson, nam het idee over en bouwde de eerste spiegels voor vuurtorens.

De gestolen kano

Tengu was bezig een kano te maken. Hij had in het Afrikaanse oerwoud een schaduwrijk plekje gezocht dicht bij de rivier en zwaaide met zijn sterke armen bijl en kapmes. Eerst had hij een geschikte m'sanguboom moeten vinden, want in zijn geboortestreek werden de kano's nog gemaakt van uitgeholde boomstammen. Toen hij de boom had geveld, kapte hij eerst de takken en de kruin eraf. Wat hij nodig had, was alleen de dikke stam.

Hij had er nu een paar weken aan gewerkt en je kon al goed zien dat het een mooie kano werd. De platte bodem, de puntige voorsteven en het afgeronde achterstuk waren klaar. Toen hij zover was, keerde hij het zware blok hout om en begon het uit te hollen. Daar was hij nu mee bezig. Tengu was heel sterk, maar toch glom de huid van zijn brede rug en schouders van het zweet, want het was een hete dag en hij werkte erg hard.

Terwijl hij zo zijn primitieve gereedschap hanteerde, hoorden zijn scherpe oren takjes en droge blaren op de grond rondom hem kraken onder het gewicht van blote voeten. Er kwam iemand naar hem toe. Tengu hield even op met werken en keek om. Hij zag dadelijk wie het was, Tsjoema, een van de raadsleden van het dorp; voor de mensen in het dorp was hij een rijk man, die veel geiten, runderen en bouwland bezat.

„Zo, Tengu! Ben jij een kano aan het maken?" zei Tsjoema. Hij bleef staan en bekeek het werkstuk goedkeurend. „Als ik het zo bekijk, versta jij de kunst wel!"

Tengu gaf een opwaartse ruk met zijn hoofd — voor de Afrikaan een teken van instemming — en ging door met zijn werk.

Het bleef een poosje stil. Men hoorde alleen Tengu's bijlslagen. Toen begon Tsjoema weer te praten.

„Ik heb zelf een nieuwe kano nodig. Als je deze klaar hebt en je wilt hem mij soms geven, dan wil ik hem wel aannemen."

Tengu legde zijn gereedschap neer en ging rechtop staan.

„Waarom zou ik dat doen, en dan nog wel voor niets?" vroeg hij. „Ik maak het bootje voor mijzelf, want mijn oude kano

lekt als een zeef, omdat het hout gebarsten is in de zon. Als ik ga vissen op de rivier, moet ik de helft van de tijd zitten hozen."

Hij zei ronduit zijn mening, maar voelde zich toch niet helemaal op zijn gemak. Tengu wist dat Tsjoema iemand was die nergens voor terugdeinsde, als hij zich iets wilde toeëigenen. Hij zou vast niet zo brutaal zijn opgetreden, als hij bang was dat hij zijn zin niet kon doordrijven. Wat zou erachter zitten?

Tsjoema maakte een achteloos handgebaar, alsof hij wilde zeggen dat de bezwaren van Tengu er helemaal niets toe deden.

„Als je hem nodig hebt, moet je hem natuurlijk zelf houden," zei hij. „Maar ik krijg vaak cadeaus van mensen die niet in moeilijkheden willen raken."

Tengu bromde iets in zijn baard, raapte zijn gereedschap op en begon weer te werken. Maar Tsjoema ging niet weg. Hij deed alsof hij niets merkte en bleef staan. Even later nam hij het woord weer.

„Dat stuk land in het bos bijvoorbeeld, dat jij ontgonnen hebt en waar nu maïs groeit. Dat is de beste grond uit de hele omgeving. Ik ben van plan er eens met ons opperhoofd over te spreken en hem te vragen of ik het kan krijgen."

„Dat vindt hij vast niet goed!" barstte Tengu verontwaardigd los. „Ik heb er maandenlang werk aan gehad! Eerst de bomen omgehakt, gerooid en verbrand, en toen de grond omgespit, ingezaaid en gewied!"

Hij sprak nog vrijuit, maar voelde dat hij bijna kippevel kreeg van angst. Pawali, hun opperhoofd, was oud en zwak. Iedereen wist dat hij meestal deed wat Tsjoema wou.

„Als ik hem vertel dat jij een dag of wat geleden een van zijn geiten in jouw stal had, zal hij er wel anders over denken. Als ik vertel dat jij van plan was die geit te stelen. . ."

„Niet waar! Dat beest was toevallig tussen mijn geiten verzeild geraakt!" antwoordde Tengu woedend. „Zodra ik dat merkte, heb ik het weggejaagd!"

„Maar Pawali zou er anders over kunnen denken, vooral als ik het hem vertelde. Nu ja, als ik een nieuwe kano had om te gaan vissen, zou ik natuurlijk niets zeggen."

Het huilen stond Tengu nader dan het lachen. Hij wist heel goed, hoe het verhaal van de geit zou worden verdraaid en dat het onaangename gevolgen voor hem zou kunnen hebben. De kans bestond dat hij niet alleen zijn land kwijtraakte, maar ook nog een hand, want dat was volgens de wetten van hun stam de straf die op diefstal stond.

Hij wist niet wat erger was, zijn nieuwe boot afstaan of de straf ondergaan die Tsjoema hem misschien zou kunnen bezorgen. Hij kreeg het er zo benauwd van, dat het zweet nu tappelings langs zijn gezicht liep.

De eigenaar stond machteloos tegenover de diefstal, maar de dief werd toch op vreselijke wijze gestraft

In de bomen boven hen slaakte een neushoornvogel zijn klaaglijk geluid. Tengu schrok ervan. En uit de richting van het dorp klonk gelach en gepraat van de vrouwen, die bezig waren met hun dagelijks werk, koren malen en het eten voor de mannen koken.

Tengu zuchtte.

„Goed dan, je krijgt de kano," mompelde hij tenslotte tussen zijn tanden.

„Mooi zo, ik dacht wel dat je van gedachten zou veranderen en zou begrijpen dat een vrijwillig aangeboden geschenk moeilijkheden kan voorkomen," antwoordde Tsjoema met een zure grijns. „En denk erom dat je de boot goed afwerkt, anders neem ik hem niet en je weet wat dat wil zeggen." Met een zelfvoldaan gezicht draaide hij zich om, liep weg en verdween tussen de bomen en uit het gezicht.

Tengu werkte door, maar zonder vuur, zonder belangstelling. Alle aardigheid was er nu af. Het kon hem niets meer schelen of het een mooie boot werd. Zodra hij tijd had gehad om de zaak te overdenken, begreep hij bovendien dat hij er helemaal niet zeker van was, dat Tsjoema zijn woord zou houden. Maar er had niets anders op gezeten dan de eis in te willigen. Nu werd de kwestie van het bouwland in elk geval uitgesteld tot de vervelende geschiedenis met die geit vergeten was.

Een dag of wat later was Tengu's kano klaar. Met behulp van enkele stamgenoten werd hij op palen naar de rivier gerold. Het bootje was nauwelijks te water gelaten, of Tsjoema kwam het al opeisen. Tengu probeerde zijn figuur te redden door tegen zijn vrienden te zeggen, dat de afperser de kano had gekocht. Maar zij kenden Tsjoema en geloofden er niet veel van. Ze vroegen zich alleen af, hoe hij Tengu zozeer in zijn macht had gekregen, dat deze zijn nieuwe boot aan de hebzuchtige Tsjoema had afgestaan. Zij gunden het hem niet, Tsjoema had zich door zijn laaghartige streken overal gehaat gemaakt.

Toen het achter de rug was, had Tengu dus aan een nieuwe kano voor zichzelf kunnen beginnen, maar hij voelde dat hij er nu geen moed voor had. Daarom besloot hij het voorlopig nog maar met zijn oude, lekke schuitje te doen, al moest hij dan, als hij ging vissen, ook het grootste deel van de tijd besteden aan hozen.

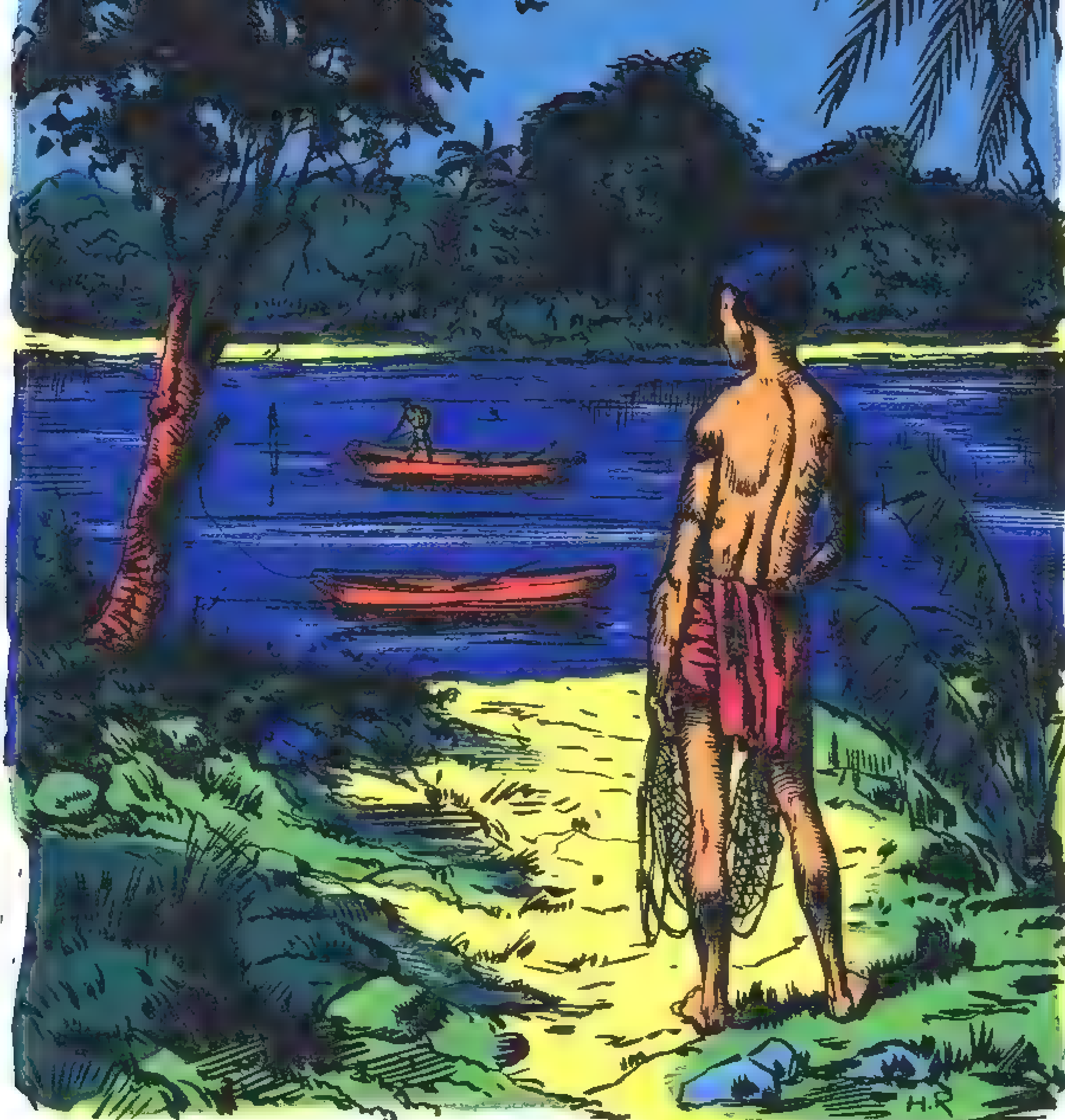
Het vervolg van de geschiedenis kwam niet onverwachter dan 's morgens het opgaan van de zon. Toen Tsjoema de mooie nieuwe kano had, zag hij niet in waarom hij zich het begeerde stuk land niet óók zou toeëigenen. Het geval van de weggelopen geit kon nu niet meer als voorwendsel dienen, daarvoor was het te lang geleden. Als hij er nu mee aankwam, zou het opperhoofd hem zeker verwijten, dat hij het niet vroeger had gezegd. Maar er waren andere manieren om zijn doel te bereiken! Hij zou Tengu niets vragen, maar de oude Pawali rechtstreeks aanklampen; een mooi praatje, vergezeld van een royaal cadeau — en dan deed die ouwe dwaas van een dorpsopperhoofd alles wat men hem vroeg.

Toen Tengu hoorde wat Tsjoema nu weer voor streek had uitgehaald, was hij buiten zichzelf van woede. Hij ging meteen naar Pawali, die in een deken gehuld voor zijn hut in de zon zat, met een pot zuur bier naast zich. Tengu vroeg op hoge toon waarom hij het land dat hij met zoveel moeite had ontgonnen, moest afstaan; hij zou niets kunnen verbouwen en oogsten en misschien van honger omkomen.

Maar de oude Pawali, die in zijn hart best wist dat hij verkeerd had gedaan door Tsjoema zijn zin te geven, werd boos toen Tengu zo hoog van de toren blies. Bevend van woede en zwakte gaf hij ten antwoord, dat hij het recht had land toe

De tovenaar zat bij het vuur gehurkt.

Toen hij bij het water kwam, zag hij dat Tsjoema nog vroeger op was gestaan dan hij.

te wijzen aan wie hij wilde, en dat een sterke jonge kerel als Tengu dan maar een nieuw stuk grond moest ontginnen.

Toen hij bij Pawali dus geen recht kon vinden, besloot Tengu de raad in te winnen van de machtigste man van het dorp, de medicijnman. Hij wist, dat die raad hem veel geld of geiten zou kosten, maar vond dat zijn land — en dus ook de oogst — de onkosten waard was.

Je kon niet op elk willekeurig uur van de dag naar de medicijnman gaan; daarom wachtte Tengu totdat het donker was. Hij trad de rokerige hut binnen, die spaarzaam werd verlicht door een vuur dat midden op de lemen vloer brandde. De tovenaar zat bij het vuur gehurkt. Tengu legde hem uit, waarvoor hij kwam.

Maar hij begreep al gauw dat hij zijn geld voor niets had uitgegeven. In plaats van goede raad gaf de medicijnman hem een snuifje poeder, dat hij bij de volgende nieuwe maan rondom Tsjoema's hut moest strooien. Dan zou de geestenwereld wel zorgen, dat de zaak in orde kwam. Tengu liet zijn teleurstelling niet blijken, want hij wist dat het heel dom van hem zou zijn om ook de medicijnman tot vijand te krijgen. Maar toen hij de volgende ochtend buiten het dorp kwam, gooide hij het tovermiddel dadelijk weg, tussen de struiken.

Nu ook deze hoop was vervlogen, begonnen er allerlei wraakgedachten bij Tengu op te komen. Het liefst had hij Tsjoema doorstoken met een speer, dan was het eens voor al uit geweest met zijn streken. Maar hij bedacht nog bijtijds, dat je zo iets nooit mocht doen. Bovendien zou, zoals de zaken er nu voor stonden, de verdenking onmiddellijk op hem vallen. Het geval zou ter ore komen van de politiemannen en die zouden hem weghalen en straffen; dat deden ze in dergelijke gevallen altijd, had hij gehoord.

Het was maar gelukkig dat hij zijn slechte ingeving niet had gevolgd, want een paar dagen later kwam er onverwachts een politiepatrouille in het dorp: een blanke beambte met twee Afrikaanse agenten. Toen Pawali, die zich als teken van zijn waardigheid gauw in een oude jas had gestoken, kwam aansloffen, deelde de beambte hem de reden van het bezoek mee.

„Wij zoeken een man die een moord heeft begaan," zei hij. „Het staat vast dat hij deze kant uit gevlucht is. Hebt u hem gezien? Het is een man van een jaar of dertig, flink postuur, litteken dwars over zijn linkerwang. En hij mist ook een stukje van zijn linkeroor."

Pawali schudde zijn oude hoofd.

„Wij hebben de slechte man over wie u spreekt, niet gezien," antwoordde hij. Dat was waar, maar als het niet waar was geweest, zou hij het waarschijnlijk óók hebben gezegd. Want hij had liefst zo weinig mogelijk met de politie te maken. Toen werden de andere dorpsbewoners ondervraagd, maar niemand had de vluchteling gezien.

„Toch moet de moordenaar hier ergens zijn," zei de beambte eindelijk. „Ik zal een dag of wat blijven en de omgeving afzoeken." Hij maakte een eind aan het gesprek en liet zijn tenten opslaan onder hoge bomen aan de rand van het dorp.

De komst van de ambtenaar bracht Tengu op een nieuwe gedachte. Zou die hem kunnen helpen om zijn recht te krijgen? Hij wachtte totdat de zon onder was en de politieman gegeten had. Toen ging hij vol hoop naar het kamp.

Maar hij werd opnieuw teleurgesteld. De ambtenaar wist heel goed, dat er in alle dorpen altijd ruzie was over landbezit. „Dat is iets waarover jullie opperhoofd moet beslissen," zei hij. „Je kent de gebruiken van je eigen stam toch wel? Hij moet uitmaken hoe het land wordt verdeeld, en als hij zegt dat het een ander toekomt, zal hij wel weten wat hij doet."

Het hart zonk Tengu in de schoenen.

„Maar als ze mij m'n land afnemen, duurt het heel veel tijd voordat ik nieuwe grond kan ontginnen en weer iets kan planten. In die tijd ben ik al lang verhongerd."

„Dat is heus niet nodig," antwoordde de politieman. „Je kunt toch naar een streek gaan waar Europeanen wonen en daar op het land of in de mijnen werken? Er zijn altijd werkkrachten te kort, je krijgt goed eten en goed loon. Wat? O, wil je dat niet? Hm, hm. Het zou je anders goed gaan. Zo'n stevige jongen als jij. . ."

Terneergeslagen ging Tengu naar zijn hut. Nu wist hij er geen raad meer op.

De volgende ochtend was hij al vroeg op. Hij dacht erover een beetje te gaan vissen, al was het dan ook met zijn lekke boot. Maar toen hij bij het water kwam, zag hij dat Tsjoema nog vroeger op was gestaan dan hij; de afperser viste al midden op de rivier, in de mooie kano die hij op zo'n laaghartige manier afgetroggeld had. Het was bijna te veel voor Tengu. Als woedende blikken Tsjoema hadden kunnen doorboren, was hij zeker op hetzelfde ogenblik dood in het water gevallen. De lust om te vissen was Tengu nu vergaan. Hij besloot terug te keren naar het dorp en nog eens met Pawali te praten.

Terwijl hij een smal paadje tussen het hoge oeverriet volgde, zag hij plotseling de rietpluimen opzij van het pad bewegen en hoorde hij een zacht krakend geluid. Voordat hij wist wat er gebeurde, botste hij tegen een zwaargebouwde man aan, die hij niet kende. De man had een lit-

teken op zijn linkerwang en miste een stukje van zijn oor. Het was de moordenaar!

Tengu week verschrikt achteruit, want de man moest een zeer gevaarlijk heerschap zijn.

„Waar is de rivier?" hijgde de vluchteling.

Tengu wees met een bevende hand achter zich. Hij begreep onmiddellijk wat er gebeurd was. De politie had de man uit zijn schuilplaats verjaagd en volgde zijn spoor. Zij zaten hem op de hielen en de man had besloten over het water te ontsnappen. Dat was zijn enige kans.

„Een kano! Gauw!" snauwde de man.

„Daar ligt de mijne." Tengu wees naar de oever. „Maar hij is zo lek. . ."

Voordat hij zijn zin af kon maken, was de man al verder gehold. Tengu bleef niet wachten, maar haastte zich terug naar het dorp; hoe verder hij zich van de moordenaar verwijderde, hoe liever het hem was.

Onderweg werd hij aangehouden door een van de agenten, die dacht dat hij de vluchteling had gesnapt en hem hardhandig tegenhield met zijn geweerkolf. Toen hij zag dat hij de verkeerde voor had, bleef hij teleurgesteld staan en wiste het zweet van zijn voorhoofd. Daarna begon hij Tengu te ondervragen.

„Heb jij de moordenaar gezien?"

„Ja."

„Waar dan?"

„Hier."

„Maar, man!" riep de agent. „Ezel, waarom heb je hem laten lopen?"

„Hij had een mes en ik niet."

Toen de agent wat gekalmeerd was, vertelde Tengu hem dat de moordenaar geen grote voorsprong meer had.

„Hij is naar de rivier gevlucht. Hij heeft waarschijnlijk mijn kano genomen. Maar die is zo lek als. . ."

De agent blies al op een fluitje en holde verder, na korte tijd gevolgd door zijn collega en de beambte, die het fluitsignaal hadden gehoord.

Tengu volgde hen behoedzaam. Uit de richting van de rivier klonk geroep en geschreeuw tot hem door. Hij was niet laf, maar voelde zich met niets in zijn handen toch een beetje in de minderheid tegenover al die gewapende mannen, die van angst en drift misschien niet goed wisten wat ze deden.

Voordat hij de waterkant had bereikt, klonk er een geweerschot.

Op het schot volgde een rauwe gil.

Toen Tengu bij de rivier aankwam, waren er twee kano's te zien. Eén nieuwe met een man erin die haastig stroomafwaarts uit het gezicht verdween, en een oude die onbemand op het water dreef. De inzittende was geraakt en overboord gevallen. Hij kwam nog één keer boven. Nu was het Tengu's beurt om een luide kreet te slaken.

„U hebt de verkeerde geraakt!" riep hij. „De man die daar wegvaart, is de moordenaar! Ik begrijp het al. Hij heeft midden op de rivier mijn oude kano verruild voor de nieuwe, toen hij merkte dat het oude bootje lek was. Maar ik had tegen de politieman gezegd dat hij was gevlucht in mijn lekke kano, dus toen de agent het zinkende bootje zag, schoot hij op de verkeerde."

„De verkeerde. . ." zei de beambte langzaam. „Hoe weet jij dat zo zeker? Wie is dát dan?"

En hij wees naar het midden van de rivier, waar een muts en een halssieraad van veren dreven.

„Dat was," zei Tengu — en hij sprak zeer nadrukkelijk — „dat was Tsjoema."

Hij zei „was", want Tsjoema kwam niet meer boven.

Sterke Stans

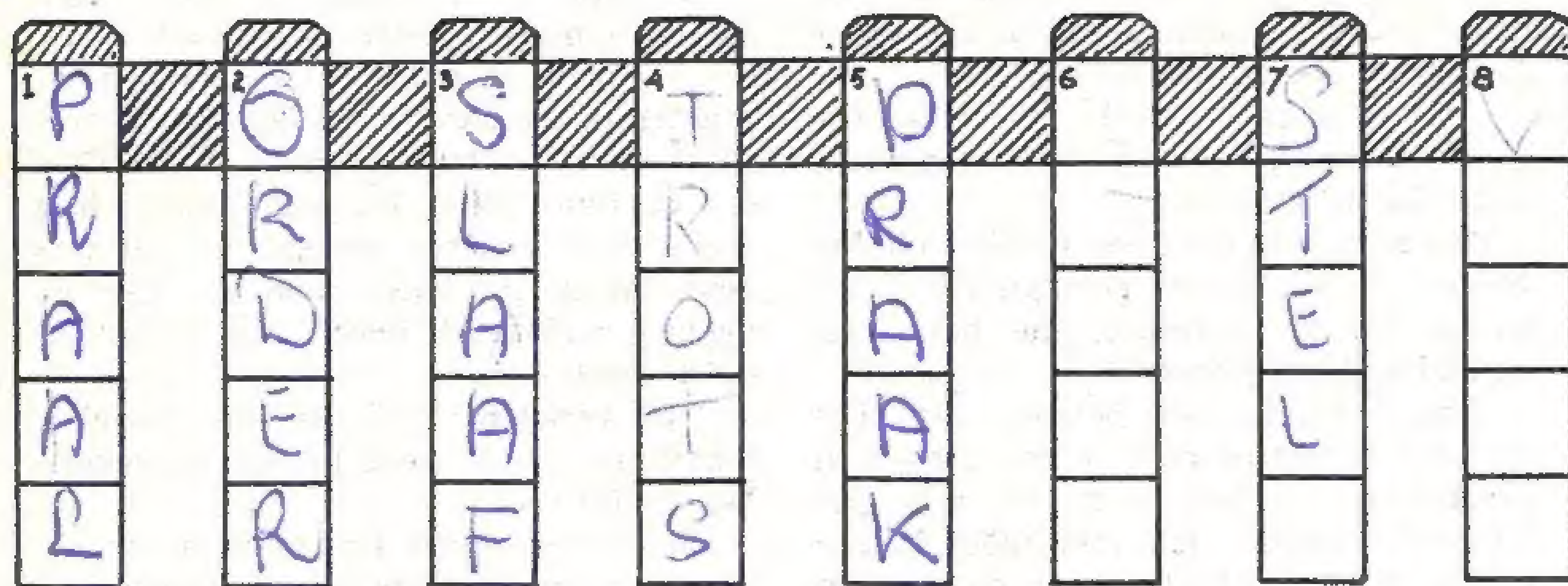

WIE PUZZELT ER MEE?

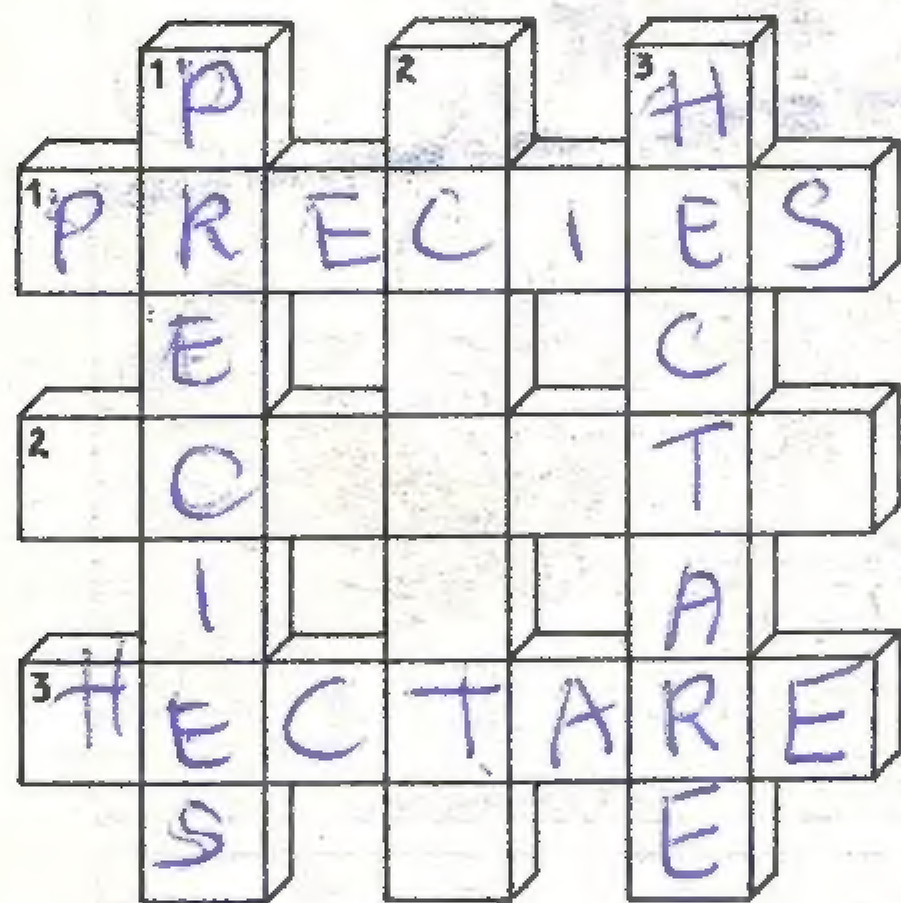

Hekpuzzel

Op de spijlen van dit hek moeten woorden komen te staan van vijf letters, volgens de gegeven omschrijvingen. Als je klaar bent, vormen de letters in de hokjes 1 t/m 8 de naam van een vogel.

Omschrijvingen :

1. Pracht
2. Opdracht
3. Lijfeigene
4. Fierheid
5. Vuurspuwend hagedisachtig monster
6. Enig in zijn soort
7. Altijd
8. Vruchten

Vlechtmatje

Je moet van links naar rechts de drie gevraagde woorden invullen. Het aardige is dat, als je de juiste woorden gekozen hebt, je dezelfde woorden ook van boven naar beneden kunt invullen.

1. Nauwkeurig; stipt.
2. Zeldzaam; haast niet verkrijgbaar.
3. Stuk grond.

Raadsel

Moeder, een deel van de mast en het geluid van de koe vormen samen een Afrikaanse ooievaar.

OPLOSSINGEN UIT ONS VORIG NUMMER

E-puzzel

W E R K S T E R
E V E N E E N S
R E L L E T J E
P E N N E M E S
T E K E N P E N
E E T L E P E L
N E S T E L E N
T R E C H T E R

Op de eerste rij van boven naar beneden: WERPTENT.

Eén-letterpuzzel

V E R G I E T
V E E L E E R
K O L O N E L
B A R B I E R
B E N E D E N
P O R T A A L
W E E R Z I N
B A R O N E S
K A N T O O R
P O S T U U R
B E N E P E N
K O E R I E R

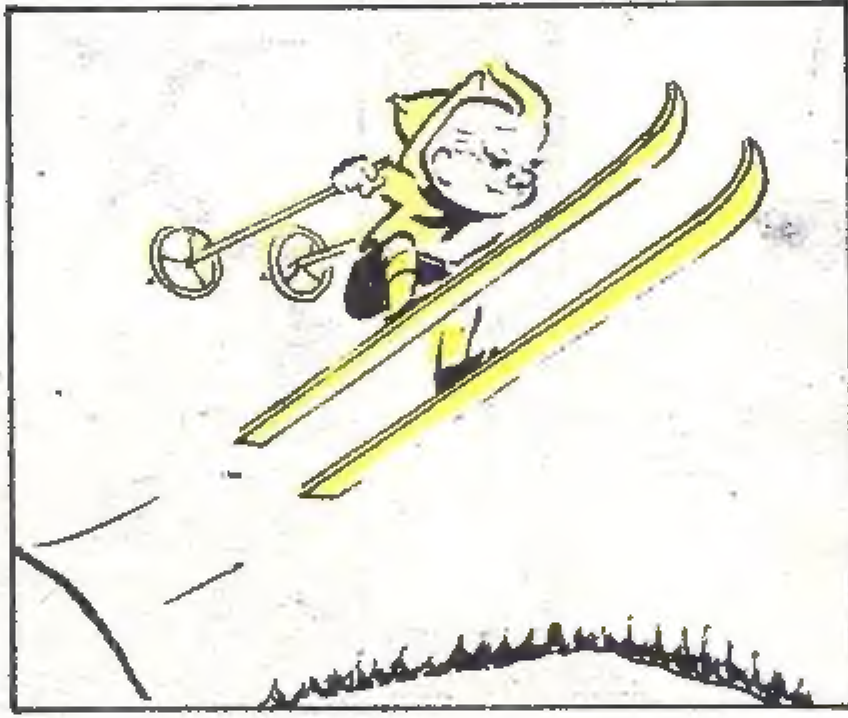
De middelste rij letters vormt het woord: GLOBETROTTER.

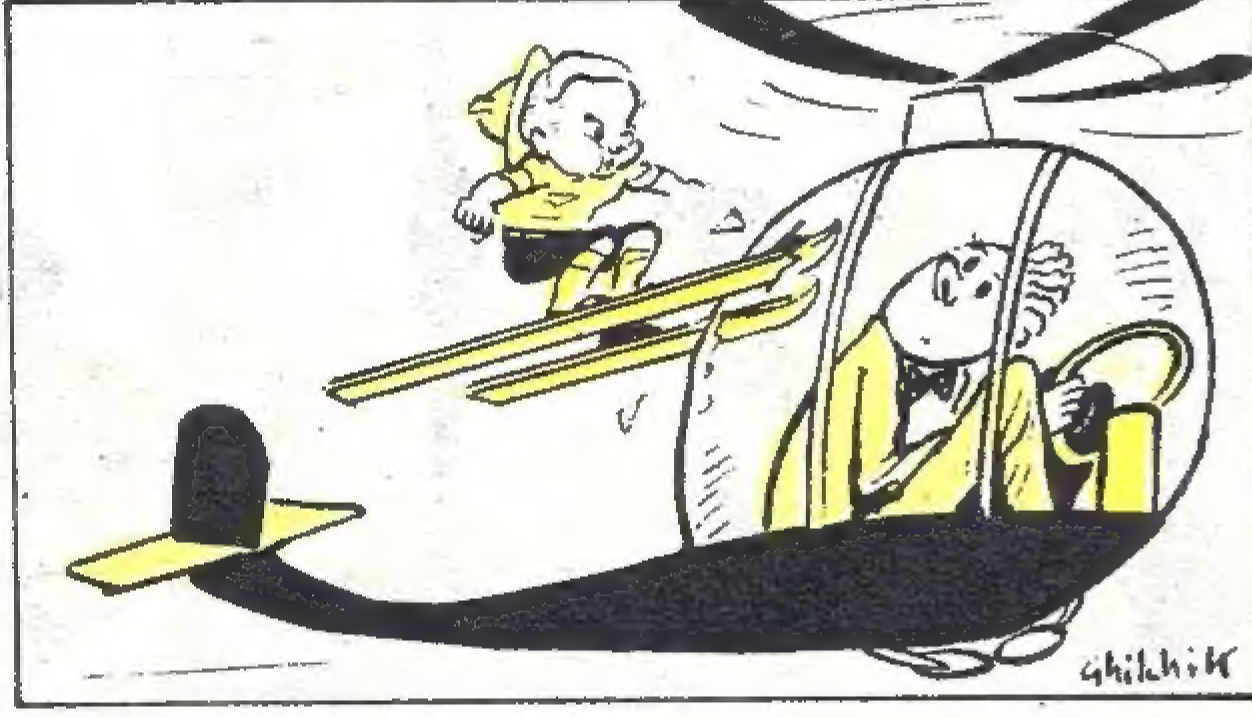
Tovervierkant

O L IJ K
L I D A
IJ D E L
K A L M

DICKIE DAPPER

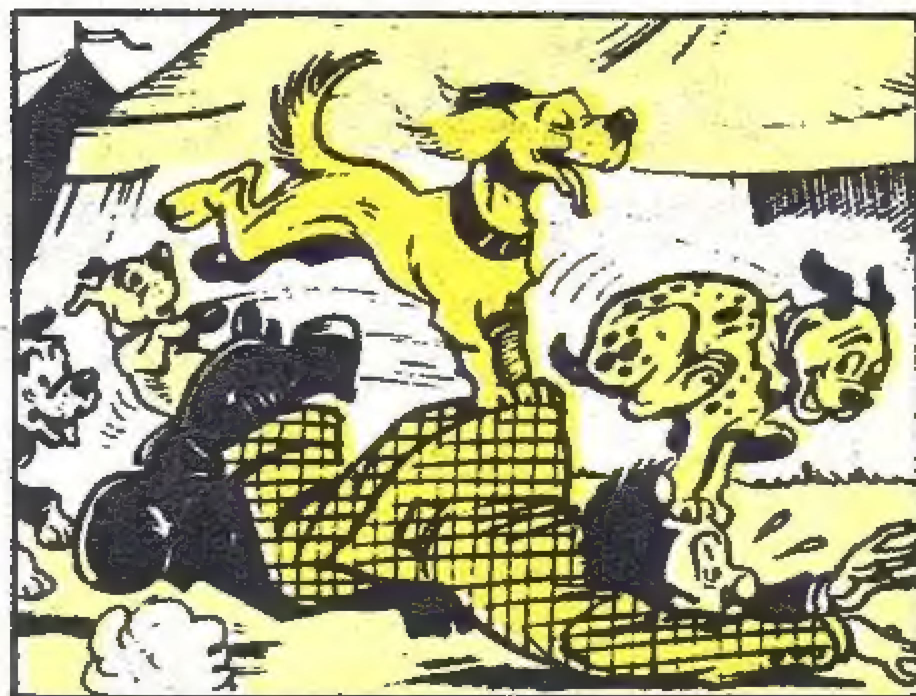

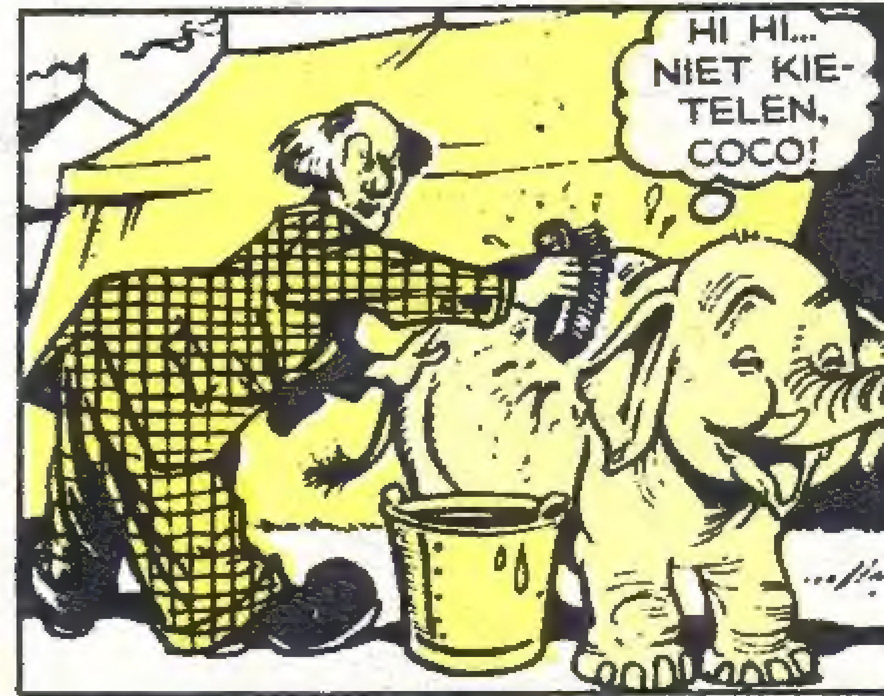

COCO
DE CLOWN

ASJEBLIEFT. EET SMAKELIJK.

IK BEN DOODMOE...

NEEM ME NIET KWALIJK, ZE ZIJN EEN BEETJE SPEELS VANDAAG.

HI HI... NIET KIETELEN, COCO!

PAK AAN, GERARD.

LEKKER!...

RUSTIG, RUSTIG!...
GGGRR!!!
GGGRRR!!!!

DAG, COCO...

MIJN VETER IS LOSGERAAKT.

EVEN MIJN NIEUWE HOEVEN PROBEREN...

DIEREN, DIEREN...! IK HEB GENOEG VAN DIEREN!

IK KAN NIET IN SLAAP KOMEN, NU MOET IK NOG...

...SCHAPEN TELLEN!

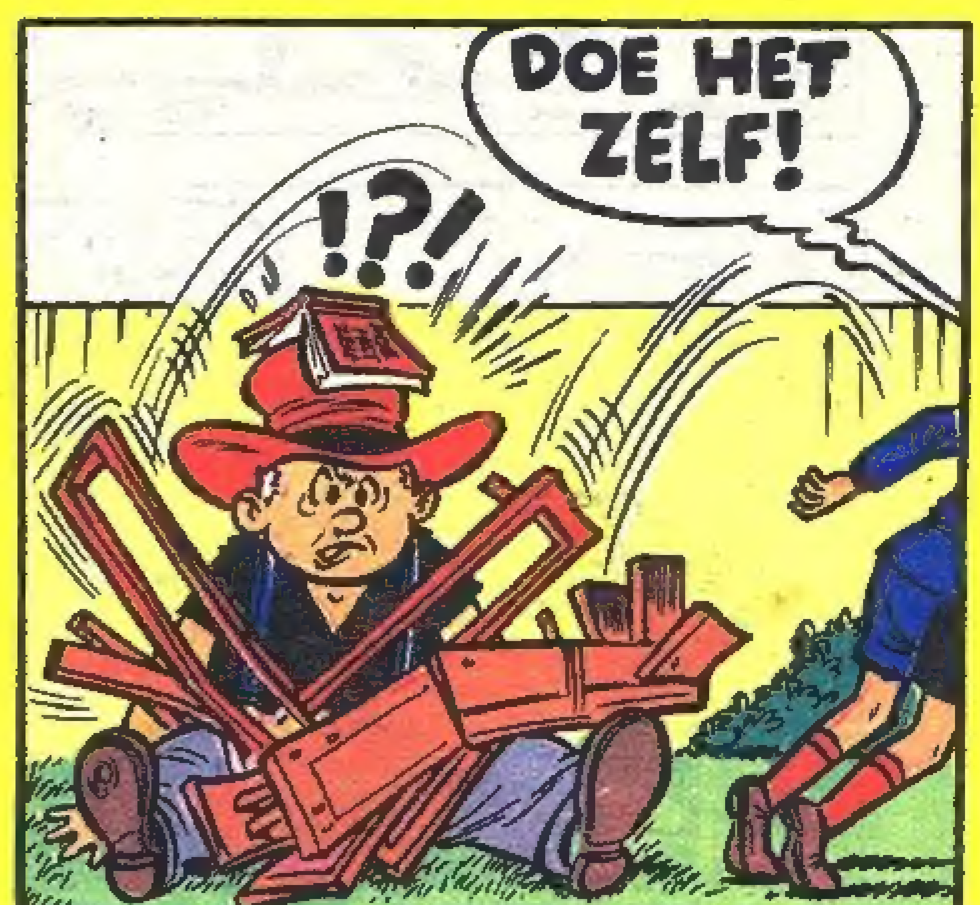

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.